

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NASIL FAŞİST OLUNUR

İtalyanca Aslından Çeviren: Güzin Molo

**MICHELA
MURGIA**

holden

Holden Arayış #06
© Holden Kitap, 2025

NASIL FAŞİST OLUNUR: BİR KILAVUZ

Michela Murgia

Özgün Adı

Istruzioni per diventare fascisti

Bu eserin Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığı ile alınmıştır.

İlk Basım Mayıs 2025

Yayın Yönetmeni Baran Güzel

Çeviren Güzin Molo

Yayına Hazırlayan Elif Hazal Çök

Kapak Tasarımı Hamdi Akçay

Sayfa Tasarımı Deniz Tugay

ISBN 978-625-5539-03-8

Baskı ve Cilt MD Ofset Matbaacılık Yayıncılık

Tel: (212) 483 34 22 Matbaa sertifika no: 50194

Holden Kitap

Rasimpaşa Mah. Elmalıçeşme Sok. No: 23/8 Kadıköy/İstanbul

e-posta holden@holdenkitap.com

Yayınevi Sertifika No 45027

 @holdenkitap

www.holdenkitap.com

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

NASIL FAŞİST OLUNUR: BİR KILAVUZ

Michela Murgia

Çeviren
Güzin Molo

Deneme

holden

Michela Murgia

3 Haziran 1972'de Sardinya'nın Cabras kasabasında doğdu. Yazar olmadan önce çağrı merkezi operatörlüğünden gece bekçiliğine kadar çeşitli meslekler denerdi. İlahiyat eğitimi alan Murgia, bir süre din eğitimi öğretmenini olarak görev yaptı. Blog yazarlığı da yapan Murgia, yazılarında çalıştığı çağrı merkezi operatörlerinin yaşadıklarını anlattı. 2006 yılında yayımlanan ilk kitabı *Il mondo deve sapere: romanzo tragicomico di una telefonista precaria* bu yazılardan doğdu; ayrıca bu kitap, Paolo Virzì'nin *Tutta la vita davanti* adlı filminin senaryosuna ilham verdi. 2009 yılında, 1950'lerin Sardinya'sında geçen, ötenazi ve evlat edinme temalarını bir araya getirdiği *Accabadora* adlı romanı yayımlandı. Bu romanla birlikte Campiello Ödülü de dahil olmak üzere pek çok ödüle layık görüldü. Yazarın diğer başlıca eserleri arasında *Viaggio in Sardegna* (2008), *L'incontro* (2012), *Chirú* (2015), *Noi siamo tempesta* (2019) yer almaktadır. Yazarlık dışında, gazetecilik, oyunculuk ve oyun yazarlığı da yapan Murgia yakalandığı böbrek kanseri sonucunda 10 Ağustos 2023 tarihinde hayata gözlerini yumdu.

Güzin Molo

Ayvalık'ta doğdu. Lisans ve yüksek lisans öğrenimini Ankara Üniversitesi, İtalyan Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı'nda tamamladı. Venedik Ca' Foscari Üniversitesi'nde İtalyan Dili ve Edebiyatı üzerine eğitim aldı. 2019 yılından bu yana İtalyanca öğretmenliği yapmaktadır. *Pinokyo* (Carlo Collodi), *İsa Bu Köye Uğramadı* (Carlo Levi), *İki Yaşam* (Emanuele Trevi), *Yaşlılık* (Italo Svevo), *Tutukevi* (Cesare Pavese), *İntiharlar* (Cesare Pavese); *Acıyı Bilmek* (Carlo Emilio Gadda) gibi eserleri dilimize kazandırdı.

İÇİNDEKİLER

Gerekli Yöntemsel Önerme	7
Baştan Başlamak.....	11
Basitleştirmek Çok Karmaşık.....	17
Düşman Edinmek	23
Hepimizi Koru	33
Şüpheyeye Düşersen Saldır	43
Halkın Sesi	51
Unutmayalım.....	63
Faşistmetre	71

Gerekli Yöntemsel Önerme

Demokrasiye karşı yazıyorum, çünkü demokrasi daha başından beri telafi edilemeyecek şekilde kusurlu bir yönetim sistemidir. Winston Churchill'in, "Diğer bütün yönetim şekilleri hariç tutulursa demokrasi en kötü yönetim biçimidir" cümlesi yanlıştır. Gerçek şu ki demokrasi en kötüsüdür, o kadar. Ancak günlük deneyimlerimizdeki tüm kanıtlara rağmen bunu toplum içinde açıkça söylemek her zaman zordur.

Elinizde tuttuğunuz bu kitap yalnızca demokrasinin yararlı olmadığını ve bir arada yaşamaya zarar verdiğini göstermek için değil, onun daha fazla tecrübe edilmiş karşıtının –faşizmin– daha iyi, daha az maliyetli, daha hızlı ve daha verimli bir devlet yönetim sistemi olduğunu kanıtlamak için de ortaya çıkmıştır. Bu metin her şeyden önce demokrasinin tükettiği daha eğitilmiş sınıflar için bir idrak aracı olmayı amaçlamaktadır, çünkü halk kitlelerine faşizmin daha iyi olduğunu anlatmak hiçbir zaman gerekli olmamıştır. Basit aklın gizli bilgeliğiyle donanmış insanlar bunu zaten bilmekte ve bu yüzden demokratik sistemin sorunlarını çözmedeki yetersizliğinden bıkmış bir halde düzenli olarak ve *nere-deyse* kendiliğinden faşizme yönelmektedir.

Neredeyse demem tesadüfi değil, çünkü bazen faşizm kök salmak için biraz yardıma ihtiyaç duyabilir. Demokrasiler tarihsel döneminin başlangıcında, faşizme oldukça düşmanca bir tavır takınır. Ayrıca onu yasadışı hale getirmek için yasalar çıkarmak gibi utanmaz yöntemlerle muhalefeti örgütlerler. Neyse ki faşizm beklemeyi bilir. Tıpkı bir uçuk gibi –birincil organizmalar bize her zaman çok şey öğretir– ortadan kaybolduğuna herkesi inandırarak demokrasinin iliklerinde onlarca yıl varlığını sürdürebilir ancak bağışıklık sistemi zayıflamaya başladığı an, her zamankine kıyasla daha güçlü bir virüs gibi ortaya çıkıp yayılabilir.

Genç bir demokrasi, özellikle bir iç savaştan ya da devrimden doğmuşsa faşizme tepki vermekte gecikmeyecektir; ancak daha yaşlı, diyelim ki yetmiş yaşında bir demokrasi, hafızasının çoğunu kaybetmiş ve söylevini destekleyen görgü tanıklarının gömmüş olacaktır. Dahası, diğer yönetim biçimleriyle giderek daha önemli hale gelen ilkeler üzerinde taviz vermeyi düşünecek kadar yıpranmış ve yozlaşmış olacaktır. Bu noktada eğer faşizm kurnazlık edip fırsatı nasıl değerlendireceğini bilirse, eline silah almasına bile gerek kalmadan bütün devletleri yönetebilecektir. Kendini kabul ettirmesine ve sonunda galip gelmesine imkân verecek olan bizzat demokrasinin araçları olacaktır.

Tarihin tam da bu ânında, geçen yüzyılda hiçbir faşist yönetimin sahip olmadığı kadar kitleleri kontrol etme araçlarına sahibiz. Bu da bize daha önce görülmemiş

bir şeyi deneyimleme imkânı sunuyor: Onlarca yıllık demokratik bir sistemin kalbinden doğmak ve askeri güç kullanmak zorunda kalmadan ona hükmetmek. Demokrasinin araçlarını manipüle ederek “faşizm” kelimesini –gerçi sadece adı kalmış bir demokraside bile bazı direnişlere yol açabilir bu– ağzımıza bile almadan bütün bir ülkeyi faşist yapabiliriz. Ama bunun yerine faşist dilin bütün söylemlerde toplumsal olarak kabul edilmesini, her temaya uygun olmasını (tıpkı içeriğine hiç kimsenin dokunmadığı, elden ele dolaşabilen etiketsiz –ne sağa ne sola ait– bir teneke kutu gibi) sağlamalıyız.

İçerik. İşte asıl mesele de bu. İçeriğin sorunlu olduğu ve en azından ilk aşamada demokrasiyle mücadelenin kolay kazanılamayacağı gerçeğini gizleyemem. Bir ırkın diğerlerine üstünlüğünü açıkça savunabildiğimiz ya da özellikle devletin çıkarlarına ters düşüyorsa her görüşün ifade edilmeye hakkı olmadığını söyleyebildiğimiz günler artık geride kaldı. Elbette böyle düşünebilir, hatta bazı durumlarda bunu söyleyebilirsiniz ancak bunu, açıkça siyasi manifesto olarak ifade eden bir sistem olarak ortaya koymak başlangıçta zor olabilir. Bu nedenle bu sayfalarda “faşist fikirler” olarak tanımlanabilecek hiçbir şey bulamayacaksınız. Faşizmi fikirler düzeyinde ileri sürmeye çalışmak uzun bir süreçtir, denemeye değmeyecek kadar karmaşık ve çelişkilidir. Yıllarca süren söylevler. Anma günleri. Herkesin partizan dedesini hatırlamasına, hiç kimsenin faşist dedesini hatırlamamasına neden olan direniş üzerine haddinden fazla ideolojik

saçmalıklar. Bu fikirlerin esasına bakmak akıllıca değildir, bunun yerine yönetime göre hareket edilirse fikirler kendiliğinden gelecektir.

Nitekim politika söz konusu olduğunda yöntem ve içerik örtüştüğü için faşist yöntem simyevi bir dönüştürme gücüne sahiptir. Herhangi bir ideolojik engel olmaksızın uygulandığında ondan faydalanan herkesi faşiste dönüştürür, çünkü –Forrest Gump’ın dediği gibi– faşist, faşistlik yapan kişidir. Bu nedenle aşağıda yöntem üzerine bir rehber – özellikle sahip olduğumuz en manipüle edilebilir kültürel altyapı olan dile ilişkin yönergeler yer almaktadır. Birinin kurumları kontrol altına almak için tek yapması gereken, bir sözcüğün ima ettiği şeyi değiştirip onu herkesin diline dolamaksa eğer, neden onları devirmek zorunda olsun ki? Sözcükler davranışı oluşturur, sözcükleri kontrol eden davranışı da kontrol eder. İşte başlangıç noktası budur: Olaylara verdiğimiz isimler ve onlardan bahsetme şeklimiz. Faşizmin yeniden çağdaş olma mücadelesiyle yüzleşebileceği nokta burasıdır. Eğer her gün, demokrasiye inanan bir kişiyi ona verdiğimiz bir sözcüğü kullanmaya ikna edersek bu mücadelenin üstesinden gelebiliriz. Geleceğiz de.

Mütevazı, öğretici bir amaç güden bu kitabın sonunda öğrenilenlerin derecesini ölçmek ve faşizme bağlılıkta kaydedilen ilerlemeyi değerlendirmek için küçük bir test de yer almaktadır.

Baştan Başlamak

Faşist olmak için ilk husus, lider sözcüğünü demokratik sistemlerde anlaşıldığı şekliyle bir kenara bırakmaktır. Hiçbir demokrasi herkesin eşit olduğu bir ütopyanın peşinden koşarken eşitliği hiyerarşi aracılığıyla örgütlemek zorunda kalma çelişkisinden kaçamamıştır. Demokratlar bile üstün bir liderin gerekli olduğunu bilirler ancak onu seçtikten sonra o kadar çok bağ ve kısıtlamayla kontrol etmeyi isterler ki sonunda onlara liderlik etmesi gereken kişi en güçsüz kişi haline gelir. Demokrasi, lider –Almancada *Führer* demektir– sözcüğünün ardındaki umut vadeden yol gösterici kavramını ele geçirmiş ve kendine benzetecek şekilde çarpıtmıştır. Böylece, başlangıçta karizmatik ve tam yetkiye sahip olan kişi, sonunda bütün seçim rüzgârlarına maruz kalan ve sadece seçimlerde değil kendi siyasi topluluğu içinde de oylanmak zorunda olmanın utancını yaşamak zorunda bırakılan korkak bir geçici temsilci şeklini alır. Bu aptalca müzakerelere “ön seçim” diyorlar ancak bunun sonucunda ortaya çıkan şey her zaman ikincildir, çünkü kitlesel oylamanın gücü çok değişkendir: Bugün onların onayını alırsınız, yarın almazsınız. Bu da her şeyi istikrarsız hale getirir ve istikrarsız hükümet demokrasinin ilk kusurudur.

Faşizmin, kafası karışık ve uysal *lider* kavramına sunabileceği dilsel alternatif nedir? Basit: Capo¹. Mesele sözcüğü değiştirmek değil, hatta ikisi arasındaki fark açık olduğu sürece ona *lider* demeye devam edebiliriz. *Lider* ilham verir ve bir yol gösterir ancak demokrasi nedeniyle insanların o yolu takip edememeleri gibi pek de ufak sayılmayacak bir bedel öder. Eğer insanlar belli bir yönde ilerleyemeyeceklerine kendilerini inandırırırlarsa emin olun ki ilerlemeyeceklerdir. Kendisine karşı çıkılabilen bir liderin gerçek bir gücü yoktur. Oysa gerçek bir capo asla taviz vermez. Bir yön belirler ve ilk adımı bizzat kendisi atar. Kendisini takip edenlerin bakışlarının bir metre ilerisindeki bir şeyi fethetme yeteneğine sahip olduğunu gösterir. İlham güzel bir şeydir ama şairlerin işidir bu, politikacıların değil. Bir ülkeyi yönetmek için eylemlerinde kararlı ve yandaşlarını yanında sürüklemekte tereddüt etmeyen, elindeki bütün araçlarla engelleri ortadan kaldıran birine ihtiyaç vardır.

Demokratik liderin sorunu fikir ayrılıklarıyla ilgilenmesi ve onlara eşit derecede önem vermesidir, böylece – tam karar vermesi gerektiğinde – muhalifleri tarafından gayri meşrulaştırılır. Capo ise açık sözlüdür, sadıktır. İktidardaki her bir kişi etrafında ortaya çıkan binlerce görüş ayrılığını dikkate alıyormuş gibi yapmaz, bu nedenle

1 (İt.) Lider. İtalyanca metinde yazar demokratik lider için İngilizce *leader* (Türkçe metinde “lider” olarak geçmektedir) sözcüğünü kullanmış, faşist lider içinse İtalyanca *capo* sözcüğünü kullanmıştır. Kitabın devamında “lider” sözcüğü pek çok kez kullanıldığından ikisi birbirine karıştırılmaması için *capo* sözcüğü orijinal metindeki gibi bırakılmıştır. (ç.n.)

kararları tartışmaya kapalıdır. İktidardayken kazanabilir ya da kaybedebilir ancak capo'ya yine de itaat edilmelidir, çünkü itaat etmeyenler zaferin gerçekleşme olasılığını baltalamış olurlar. Korkak demokratla capo arasındaki fark burada yatmaktadır: Capo'yla tartışmazsınız, çünkü herkesin kendini milli takım antrenörü sandığı bir ülkede farklı düşünenlerle tartışarak vakit kaybedecek olursa gereken kararları ne zaman alacak?

Bir capo'ya sahip olmanın ikinci avantajı, hareket hızıdır. İktidardaki kişinin daha fazla karar alma özgürlüğüne sahip olması, gereken seçimler yapılırken muazzam bir zaman tasarrufunu garanti eder. Ne kadar az kişiye danışmak zorunda kalırsanız o kadar çabuk karar verirsiniz. Demokrasiler her bir siyasi azınlığı ne kadar çok temsil ederse yürütme süreci o kadar yavaşlayacak ve bu da halk tarafından dayanılmaz bir eylemsizlik olarak algılanacaktır. Ancak halkın bu verimsizliğin sorumlusunun demokratik yavaşlık olduğunu anlaması çok uzun sürerse, parlamentarizmi ve onun temsil biçimlerini kötülemek veya başkanlık sistemini daha etkili bir çözüm olarak önermek için her durumdan yararlanmak gerekecektir. Görüşleri kutuplaştırmak ya da en azından iki tarafı birbirine düşürmek için oyların tek bir güçlü figür üzerinde toplanmasını destekleyen seçim yasaları çıkarmak gerekecektir. Yapısal kararların çatışmanın olmadığı ya da en azı indirildiği bir rejimde alınabilmesi için yerel özerkliğin azaltılması ya da daha iyisi ortadan kaldırılması şarttır.

Kitlesel katılım alanlarının azaltılması (partiler, komisyonlar, komiteler, çeşitli konseyler) iktidarda kim olursa olsun mümkün olduğunca özgür hareket etmesi gerektiği, aksi takdirde yararlı hiçbir şey yapamayacakları fikrinin aşılmasında yararlı olacaktır. Bu yıllar alabilir ancak capo'nun rolünün önemi bir kez daha anlaşıldığında sadece esin kaynağı olan (*Onun gibi olmak istiyorum*) değil olmak için can atılan (*O olmak istiyorum*) bir model haline gelen kahramanları sevmeye ve kamuya mâl olmuş kişilerin hayranı olmaya bizi iten aynı güçle hareket edecektir. Bunun olması için demokratik müzakere organlarının hiçbir şeyin karara bağlanmadığı işe yaramaz bürokratik prangalar olduğu konusunda ısrar etmek önemlidir. Bunu duyan herkesin, gücün ne yapılması gerektiğini bilen güçlü bir adamın elinde toplanmasının tek mantıklı sonuç olduğu ve zayıf bir ülkenin fikirlerini dinlemekten çok daha etkili olacağı sonucuna varması normal olacaktır.

Bir de işin ekonomik boyutu var. Tek bir kişinin sorumlu olmasının, sürekli diğer rehberlere danışmak zorunda olan bir rehberle sahip olmaktan çok daha az maliyetli olduğu aşikârdır. Nitekim demokrasi farklı mevkiler arasında pek çok denge ve denetleme seviyesine sahip olduğu için pek çok farklılığın aynı anda temsil edilmesine gereksinim duyar. Bu da zaman kaybının yanı sıra, pek çok milletvekiline ödeme yapılmasını gerektirir. Oysa capo ucuzdur, çünkü tek başına ya da güvendiği çok az sayıdaki insanla birlikte karar verir. Buna ister seçilmiş yetkililerden oluşan sihirli bir çember, ister hakemler

kurulu, ister güvenilir insanlardan oluşan bir zambak de-
yin, fark etmez. Gerçek şu ki ne kadar az insan karar ve-
rirse o kadar az para ödemek zorunda kalırsınız. Eğer bu,
olaylara isimleriyle hitap etmek için doğru zaman olsaydı
en ucuz hükümet biçiminin diktatörlük olduğunu kabul
etmemiz gerekirdi, çünkü bu hükümette yalnızca bir kişi
maaş alacaktı. Ancak kaynakların erdemli bir şekilde yö-
netildiği bu sistemden hâlâ çok uzağız. Yalnızca birkaç
kişiyle birlikte karar veren bir capo atamak, mevcut ma-
liyetleri düşürmek için büyük bir adım olacaktır.

Bu arada demokratik yönetimin bize ne kadar pa-
haliya mâl olduğuna dikkat çekmeye devam etmek onu
ortadan kaldıracak koşulların yaratılmasına yardımcı
olacaktır. Milletvekillerine ne kadar para ödediğimizi
insanlara hatırlatmak, maaşlarının, maiyetlerinin, ikra-
miyelerinin, partilere sağlanan her türlü ödeneğin azal-
tılması konusunda sürekli çağrıda bulunmak, politikacı-
ların bize çok pahalıya mâl olduğuna herkesin inanması
için fikir birliği sağlayacak bir argümandır. Bu konuda
ısrarcı olunursa, demokratlar arasında bile bize pahalı-
ya mâl olanın demokrasinin bizzat kendisi olduğu fikri
eninde sonunda kabul görecektir.

Ne var ki bir liderden ziyade bir capo'ya sahip ol-
manın en büyük avantajı başka bir şeydir: Yönetenler,
yönetilenleri kendine uydurur ve bir süre sonra iki tara-
fın birbirine benzemesine yol açan bir süreç başlatır. Li-
dere sahip bir halk kavgacı olacaktır. Sesini duyurmayı,
beğenmediği kararları tartışmayı talep edecektir. Fikir

Basitleştirmek Çok Karmaşık

Demokrasi, fikir birliği yerine muhalefete dayalı bir yönetim sistemi olmak gibi aptal bir özelliğe sahiptir. Bu, ne yazık ki fikri olan herkesin, diğerlerinin bu fikri duymak için sabırsızlandığını sanması anlamına gelir. Onlarca yıldır süregelen demokratik uygulamalar insanları mahvetmiş, onları iktidarda olanlar arasında bile muhalif görüşler olabileceği ve devleti yönetmek için ayrılması gereken zamanın bir kısmının bu görüşlerle yüzleşmeye ayrılması gerektiği fikrine alıştırmıştır. Tüm bunlar da anlaşılabilir bir verimsizliğe yol açmıştır.

Kısa bir süre öncesine kadar herkes tarafından duyulma isteğinin yarattığı bu disiplinsiz kaosu çözmek için etkili bir yöntemimiz vardı. Faşizm muhalifleri tespit etti ve onları kimsenin duyamayacağı izole yerlere göndererek veya doğrudan hapishaneye kapatarak (Gramsci'de bu çok işe yaradı) susturdu ya da ülkeyi en iyi şekilde yönetmeye çalışanları rahatsız etmek için sürekli yeni fikirler önermektense capo'nun fikirlerine katılmanın daha iyi olduğunu, tatlılıkla ya da gerekirse zorla anlaşılmasını sağladı.

Ne yazık ki internetin ortaya çıkışıyla birlikte işler büyük ölçüde değişti. Bugün birini bir adaya göndersek bile en azından hiçbir sinyal ya da bağlantı olmadığından

emin olmamız gerekir. Çünkü herhangi bir çevrimiçi alan, herhangi bir sosyal medya sayfası, herhangi bir canlı yayın tüm mesafeleri ortadan kaldırır ve sesleri yükseltir. Bu da herhangi birinin konuşmasını önlemeyi imkânsız hale getirir. Bu elbette bir sorun ancak faşizm hiçbir zaman sorunu fırsata çevirmekten kaçınmamıştır ve kaos önlenemediğinde onu kendi lehimize dönüştürmemiz gerekir.

Çağdaşlığın faşizmin gelişmesinin önüne koyduğu engel, artık herkesin –yalnızca capo’nun değil– sesini duyurma imkânına sahip olmasıysa belki de en faşist çözüm konuşmalarına izin vermektir. Ama her zaman. Herkesin. Aynı anda. Her konuda. Görüşler arasında en ufak bir hiyerarşik otorite olmadan. Geçmişte televizyon ve gazeteleri referans noktası olarak kullanan milyonlarca insan bugün tüm zamanlarını sosyal medyada yorum yaparak, paylaşım yaparak, beğenerek ya da beğenmerek geçiriyorsa bunu yapmalarını engellemek için hiçbir sebep yoktur. Çünkü her birinin sesini diğerinden ayırt edilemez hale getirip nihayetinde önemsiz kılmalarının sebebi bunu yapıyor olmalarıdır.

Demokrasi hepimizin eşit olduğunu mu ileri sürüyor? Bütün fikirlerin eşit olarak algılanmasını sağlayarak bunu kanıtlayalım. Herkesi birinin bir başkasına eşit olduğuna ikna edersek nihayetinde hiç kimse bir başkasından daha değerli olmayacak ve her şey aynı kartlardan oluşan bir desteden rastgele çekilmiş gibi birbirinin

yerine geçebilir hale gelecektir. O halde görüşler arasındaki her türlü otorite ilkesini yıkmamız gerekir, böylece kim ifade ederse etsin, doğru ya da yanlış artık birbirinden ayırt edilemez olur. Ancak bunu yapmak için ahla-ki ya da bilimsel otoriteye sahip kamusal figürleri, yani diğerlerinden daha fazla şey bildiklerini düşünenleri ala-şağı etmemiz gerekecektir.

Doktorları mı? Büyük ilaç şirketlerinin hizmetkârları. İklim bilimcileri mi? Sorumsuz felaket tellalları. İstatistik-çiler ve iktisatçıları mı? Seçkin sınıfın hizmetinde çalışan sayı hilekârları. Yazarları mı? Koltuk aktivistleri. Doğrusu, “entelektüel” olmak elverişsiz bir şey olmalı, zira hiç kim-se entelektüellerin hangi amaca hizmet ettiğini gerçekten anlayabilmiş değil. Başkalarından daha mı çok biliyor ya da anlıyorlar? Eğer gerçekten demokratlarsa böyle düşün-dükleri için bile utanmaları gerekir. Becerilerin ve deneyi-min bu şekilde tamamen ortadan kaldırılması sonucunda herkes konuşacak ama kimse gerçekten dinlenmeyecektir. Sonuç olarak yeni medyayı kontrol edenler yine eski med-yayı kontrol edenler olacak. Bunun avantajıysa insanların susturulmak yerine kendilerini ifade ettiğini hissetme-si olacaktır. Muhalefet edebilmek demokratik bir eylem olabilir ancak muhalefet değişimi tetiklelemiyorsa –neyse ki– kendi başına demokrasi yaratmaz.

Sosyal medya faşist bir yol inşasında oldukça faydalı ola-bilecek başka bir potansiyel gizlemektedir: Bu, capo’nun, mesajının anlamını genellikle çarpıtan sosyal araçlardan

geçmeden doğrudan vatandaşlara hitap edebileceği bir dizi platformdur. Muhalefetten para alan gazeteciler yok. Yönlendirici sorular yok. Gazetelerde yayımlanan röportajlar yok, gerçi artık gazete okuyan da yok. Eski kadın dergilerindeki tavsiye köşelerinde olduğu gibi, “Capo’ya Sor” gibi rahat bir üslupla insanlara doğrudan ve gayri resmi bir üslupla ulaşmak daha iyi.

Bu şekilde capo bütün talepleri dinliyor izlenimini verecek ancak daha sonra neye yanıt verip neye yanıt vermeyeceğine karar veren tek kişi kendisi olacaktır. Ne yazık ki bu, gazetecilerin ortadan kalkacağı anlamına gelmemektedir. En azından hemen ortadan kalkmayacaklar: Herkes gibi soru sormaya devam edebilecekler ancak bu şekilde soruları herkesinki kadar dikkate alınacak ve yanıt alamamaları halinde internetin arka planında kalan gürültüsü içinde kaybolup gideceklerdir. Öte yandan capo’nun yanıtları binlerce kez paylaşılacaktır, zira yeni medyada hepimizin eşit olduğu doğru değildir. Eğer hiç kimseyseniz diğer hiç kimselerle eşitsinizdir ama eğer bu araçları güçlü bir konumda kullanırsanız, o güç orada da hissedilecektir. Tüm araçlar faşistçe kullanılırsa faşizm için yararlı hale gelir.

Bu tür araçların yadsınamaz avantajlarından biri de kısa, net ve kolayca ezberlenen mesajların iletilmesinde çok daha etkili olmalarıdır. Perde arkasında neler olup bittiğini anlamak için soru önergeleri, kamuoyu açıklamaları, uzun televizyon tartışmaları ya da gazete araştırmaları

artık yok: Bunlar bir işe yaramaz ve sadece daha fazla kafa karışıklığı yaratır.

Demokrasiye yönelik ilgi duymaya, bilgi almaya, karar vermeye zorlanan sıradan insanlar faşizm altında mutlu mesut yaşayacaklardır. Kendi işleriyle ilgilenecek ve geri kalan her şeyi capo'ya bırakacaklardır. Bu nedenle olup bitenleri ayrıntılarıyla anlamalarını sağlamak zaman kaybıdır, karar verenlere güvenmeleri için gerekli bilgilerin verilmesi yeterlidir. Aktarılanların her zaman doğru olmasına bile gerek yoktur, çünkü gerçek kendi başına yoktur: Gerçeklik değil, siyasi bir veri söz konusudur. Bu nedenle siyaseti yönetenler her zaman gerçeği de yönetirler.

Demokrasiden farklı olarak, faşizmde iletişimin amacı anlaşılmak değil, yinelemektir. Bu yüzden internet çağında faşist olduğumuz için şanslıyız; daha az mücadele ediyoruz, zira bu araçlar tam da bunun için tasarlandı. Sonuçta paylaşım tek bir kaynaktan gelen tek bir mesajın sonsuz tekrarından başka nedir ki? Birkaç anahtar sözcük ve basit slogan kullanarak, hatta belki de bunları hashtag'lere dönüştürerek yıllar önce belli bir bakanlıkça yapılması gereken bütün işleri vatandaşlar ister istemez bizzat kendileri yapacak, buna ilaveten de mesajın alıcısı değil kaynağı olduklarına inanacaklardır.

Bu noktada insanlar faşizmin sosyal medyada basit mesajlarla iletişim kurması gerektiğini düşünebilir ancak bu büyük bir hata olur – demokratlar da bu hataya

düşmektedir. Karmaşıklık basitleştirilmemeli, önemsizleştirilmelidir. Basitleştirmek, çok karmaşık olmasının yanı sıra gereksiz olanı ortadan kaldırıp esas olanı korumak anlamına gelir, ancak bütün sesleri aynı kılan ve kahrolası muhalefeti etkisiz hale getiren işe yarar arka plan gürültüsünü meydana getiren de bu gereksiz olandır.

Bunun yerine, yapmamız gereken şey çok sayıda sıradan mesaj üretmektir. Bir dalga halinde. Nitekim önemsizleştirme, capo'nun sorumluluğunda olan esas konuları insanların elinden alır ve onları gereksiz olanla baş başa bırakır ve insanların iyi yaşamak için bilmeleri gerekmeyen şeyler dışında her şey hakkında konuşmalarına izin verir. Zor bir şey değil. Herhangi bir karmaşık durumun nasıl çözüleceğine dair en az yirmi farklı fikir vardır ancak genellikle tek bir büyük korku olur. Bu korkuyu bulmak ve onu mesaj haline getirmek, kimsenin umurunda olmayan yirmi farklı çözümü basitleştirmeye çalışmaktan çok daha etkilidir. İnsanlar çözümleri tartışmak değil korkularının giderilmesini ister; çünkü korku herkesin, çözüm ise capo'nundur. Eğer yaygın bir memnuniyetsizlik varsa ve capo henüz bir çözüm bulmadıysa, en iyi stratejik önemsizleştirme insanlara suçlayacakları bir düşman vermektir.

Düşman Edinmek

Düşmanınız yoksa faşist olamazsınız, çünkü faşizmin kendini kabul ettirmesi için bir başkasına karşı çıkması gerekir. Bunun demokrasiden bir farkı olmadığını düşünebilirsiniz, sonuçta her oy vermeye gittiğimizde birbirimize karşı oy kullanırız. Bu pek de doğru sayılmaz, çünkü demokratlar düşünce farklılıklarını meşrulaştırma fikrinden vazgeçemezler ve muhaliflere cömert davranmaya devam ederler. Bu nedenle muhaliflerini *düşman* olarak değil fikir ayrılıklarına rağmen yine de tanınma diyalektiği içinde yer alan işe yaramaz ve can sıkıcı bir figür olan *rakip* olarak adlandırırlar; tıpkı bir karate karşılaşmasında olduğu gibi birbirinizi dövdükten sonra ikiniz de eğilmek zorunda kalırsınız.

Demokraside hiç kimse rakibinin düşündüğünü söyleme, onu organize etme ve onay almak için onu siyasi bir program olarak sunma imkânını elinden alamaz. Rakip, hükümetin değişmesiyle birlikte iktidar koltuğuna oturması beklenen kişidir ancak herkes ikiyüzlü bir şekilde başa gelemeyeceğini umar. Ne var ki demokraside rakip kaybettikten sonra bile baş belası olmaya devam eder, çünkü size karşı çıkar. Onlardan asla kurtulamazsınız, her zaman oradadırlar, her adımınızı izlerler,

hatalarınızın altını çizer, tutmadığınız sözlerinizi herkese hatırlatırlar ve sizi söylediklerinizi yerine getirmeye zorlarlar. Gerçek hayatta kimse bu kadar sinir bozucu birini yakınında tutmaz, oysa demokrasi bu tür insanların herkesin yaşamını ilgilendiren kararların verildiği yerde oturmasına izin verir. Kimilerinin bunu en kötü yönetim biçimi olarak adlandırması kulağa mantıklı gelmektedir.

Demokratların her şeyi meşrulaştırma eğilimi şüphesiz çok aptalcadır ancak faşizmin çok işine yarar bu. Seçimlerde açıkça “biz faşistiz” demekten özenle kaçınarak aday olursanız demokratik aptalların sizin yalnızca farklı fikirlerle sahip bir rakip olduğunuza inanarak aday olmanıza ve oyları almanıza, hatta yönetmenize izin verme olasılığı yüksektir. Tıpkı Truva’da olduğu gibi orayı kuşatmanıza gerek yok. Sadece bir tahta at inşa etmeniz yeterli, demokratik kurumların kendileri kapıyı açacaktır. Kendinizi rakip olarak tanıtmak mükemmel bir Truva atıdır.

“Peki ama ilerici ve muhafazakâr demokratlar faşist olmadığımıza gerçekten inanacaklar mı?” diye haklı olarak kendinize soracaksınız. Elbette inanacaklar ve bunun nedeni çok açık: Hepsi içten içe, olanca güçleriyle faşizmin var olmadığını, modası geçmiş tarihsel bir olgu olduğunu ve yeniden ortaya çıkma ihtimalinin bulunmadığını düşünmek istiyorlar. Bu da bizim hep burada olduğumuzu, hiçbir yere gitmediğimizi ve yıllardır yeniden örgütlendiğimizi gösteren bütün işaretleri kendiliğinden görmezden gelecekleri anlamına geliyor.

Bizi “nostaljik”, “yeni sağcı”, “milliyetçi” ya da başka şekillerde adlandıracaklar ama “faşist” sözcüğünü telaffuz etmek istemeyen bizzat kendileri olacaktır, çünkü bu sözcük –tamamen uyanık olan– bizleri değil kendi hayaletlerini yeniden uyandırır.

Buna rağmen, birileri bunu fark edip “neo-” ön eki olsun ya da olmasın bu ismi telaffuz eder ve seçimlere katılmamızın, koltuk sahibi olmamızın engellenmesini talep ederse, hatta faşizmi savunmak suçuyla itham edilmemizi isterse işte o zaman rakibin Truva atı tam anlamıyla işlevsel hale gelecektir. Tek yapmamız gereken bağırarak: “İşte! Sizler gerçek demokrat değilsiniz! Aslında muhalefeti, farklılıkları, çoğulculuğu, sizinkinden farklı görüşleri bastırmak istiyorsunuz.” Böylece imkânsız olan gerçekleşecektir: Kusurlu bir mekanizma olduğundan, anti-demokrat olmakla suçlanan demokrasi kısa devre yapacak ve demokratlar konuşmanıza izin vermedikleri takdirde gerçek faşistlerin kendileri olduğunu düşünmeye başlayacaktır. Demokrasinin güzelliği budur: Faşizmin aksine, demokrasi daima kendisine karşı kullanılabilir.

Demokratların rakibiymiş gibi davranma oyununu oynamak sisteme girmek için işe yarar ancak bir kere içeri girdikten sonra dürüst davranmaya başlamanız gerekir: Rakip yoktur, yalnızca düşman vardır. Düşmanın kim olduğunda asla şüpheye yer yoktur: Sistemin bir parçası olan birinden değil, onun anomalisinden, tümöründen söz ediyoruz. Bırakın demokratlar rakiplerinden

bahsederken hasım olarak bahsetsinler, özellikle de bu hasım sizseniz. Böylece adınızı her andıklarında sizi sistemin bir parçası olarak meşrulaştırmış olurlar. Sizinse mümkün olduğunca çabuk onlardan oldukları gibi, yani düşmanınız olarak bahsetmeniz gerekmektedir.

Bu hiç de zor değil. Tanınabilir bir kişiliğe sahip olmak gibi can sıkıcı bir eğilim gösteren rakibin aksine düşmanın belli bir kimliği yoktur, hatta çoğu zaman bir adı ve soyadı bile yoktur. Bu nedenle “göçmenler”, “Müslümanlar”, “ekonomik liberaller”, “gönüllü hayırseverler”, “toplumsal cinsiyet”, “turbo-kapitalistler”, “isyancı anarşistler” ya da “feministler” gibi genel ve belirsiz kategorilerde yer edinebilirler. Bu durum varlığınıza haberi olmayanlar da dahil herkesi düşman olarak adlandırmamıza olanak tanır. Bunun avantajı, onunla tamamen tek taraflı bir şekilde savaşabilmenizdir, çünkü tepkisi nasıl olursa olsun yararlı olmaya devam edecektir. Var olması yeterlidir (bazen bu bile gerekmez).

Rakipten düşmana geçişi daha etkili hale getirmek için demokratik sistemin bir parçası olan bütün uzak doğu dövüş sanatlarının inceliklerini geride bırakmamız gerekir: Düşman saygıyı hak etmez, aksi takdirde onları yok edemezsiniz; onları yok etmeden önce hep durursanız süreç sonsuza kadar kendini tekrar etmeye devam eder. İnsanların faşist lüğatinin demokratik bir zaman israfçısınıninkiyle aynı olmadığını anlamalarını sağlamak

için düşmandan deforme olmuş, hatta insanlıktan çıkmış bir varlık olarak bahsetmek gerekir; örneğin onları insanların olumsuz yönleriyle ilişkilendirdiği hayvanlarla özdeşleştirebiliriz. Parazit, keçi, solucan, köpekbalığı, kaltak, akbaba, domuz, sıçan, orangutan, hamamböceği gibi ifadeler uygun olacaktır. Baykuş da olur ama duruma göre genel “hayvan” sözcüğü de oldukça etkilidir. Düşmanınızdan bahsederken hayvan isimleri kullanmak istemezseniz, ismini çocuksulaştıracak ya da fiziksel bir kusuruna dikkat çekecek takma adlar kullanabilirsiniz. Kısa boyluysa cüce diyebilir, soyadını eğer başka bir sözcüğe benziyorsa yanlış telaffuz edebilir, siyahiyse teniyle dalga geçebilirsiniz. Halkın öfkelenmesi durumunda yapmanız gereken tek şey şaka yaptığınızı ve bu tür bir dilin haklı siyasi ya da hicivsel yorum kapsamına girdiğini söylemektir: Demokraside genellikle bu konuyu burada kapatırlar. Ancak bu arada o yanlış telaffuz edilen isim, o lakap, o fiziksel kusur herkesin aklında yer edecek ve düne kadar saygın bir rakip olarak görünen kişi alay, aşağılama ve nefret nesnesi haline gelecektir. Bir başka deyişle, gerçek bir düşman olacaktır.

Meşrulaştırmadan sonraki ikinci adım suçlamaktır. Rakip söz konusu olduğunda bu her zaman zordur, çünkü bireysel kişiliğe ve fikirlere sahiptirler ve belirli eylemlerde bulunurlar, bu nedenle onu gerçekten yaptığı bir şey için mümkünse kanıtlayarak suçlayabilirsiniz. Oysa genel bir kimliğe sahip olan düşman herhangi bir şeyle

rahatlıkla suçlanabilir, bu da başkalarını etkileyen bir sorumluluk ilkesini tetikler: Tek bir düşmanın hatası yüzünden, ait olduğu grubun tamamı sorumlu tutulabilir. Siyahi bir adam bir kıza tecavüz mü ediyor? O zaman bütün siyahi erkekler tecavüzcü olur. Bir Müslüman Allahu Ekber diye bağırarak kalabalık bir meydana mı giriyor? Muhammed'in bütün müritleri, hatta hayatı boyunca eline fırın küreğinden başka bir şey almamış alt kattaki Pakistanlı fırıncı bile muhtemel bir terörist haline gelir. Bu ahlaki geçişin iyi eylemler söz konusu olduğunda elbette gerçekleşmemesi gerekir; kamuoyunca kabul edilse bile tek bir kişinin bireysel eylemleri olarak kalmalıdır.

Demokratların aksine bizler aptal değiliz: Birilerinin kendi belagat silahlarımızı bize karşı kullanmaya çalışmasını önlemek için uzmanlaşmamız gerekecektir ve bunu yapmak için bizimle ilgili olumlu olmayan herhangi bir genellenmenin yayılmasını engellemeliyiz. İnsanlar aksi kanıtlanana kadar bizim gibi olan herkesin iyi bir insan olduğunu her zaman düşünmek zorundadır ve biri eline tüfek alıp sokakta rastgele ateş etse bile genellemeye tabii tutulmamalı, bir deli olarak tanımlanmalıdır. Sorumluluğunu bir başkasının üzerine atmak şöyle dursun kendi yaptıklarından bile sorumlu tutulamayacak bir deli.

Bu belagat oyununda bir kadına tecavüz eden beyaz bir İtalyan daima ve yalnızca kendisini temsil ederken, siyahi bir göçmen bütün siyahileri ve aynı zamanda bütün göçmenleri temsil edecektir. Düşmanın bu oluşumunu

güçlendirmek için aynı suçun bir İtalyan yerine bir göçmen tarafından işlenmesi durumunda daha kötü olduğu fikrini yaymak düşmanın hiçbir konuda bizden daha iyi olmadığı, bilakis her konuda daha kötü olduğu fikrini tasdiklemek yararlı olacaktır. Zaten asla bizimle eşit değildir.

Bu şekilde anlatılan düşman, gereken her türlü tartışmanın dışında bırakılır. Artık ona muhalefet etmeye ya da kavganın sonunda kibarca boyun eğmeye gerek yoktur. Bunun yerine kaba kuvvet kullanarak ya da kullanmadan düşman yok edilmeli ve toplumdan uzaklaştırılmalıdır. Bu düzeyde bir tiksintiye siyaseten dürüst bir demokrasi sınırları içinde ulaşmak kolay değildir ancak yapılabilir: Düşman olarak hangi kategoriye seçtiysek diyalog olasılığını kalıcı olarak baltalamalıyız. Örneğin herkesi kendi kültürümüzle düşmanınkinin uzlaşmaz olduğuna ikna etmemiz gerekmektedir; bu, bireyler arasında konuşmanın faydasız görünmesine neden olacaktır. Ayrıca düşmanı her zaman bizim aleyhimize art niyetleri olan, ulaşamaz ve tanımlanamaz bir güce benzetebiliriz; böylece herhangi bir uzlaşma önerisi korkutucu bir tuzak olarak görülecektir. Bu son stratejide komplo teorisinin müthiş silahı devreye girer, zira kanıtlanamayan düşmandan nefret etmek her sabah kahve içerken karşılaşılabileceğiniz düşmandan nefret etmekten daha kolaydır.

Kişinin düşman olarak seçeceği kategoriye dair birkaç şey söylemek gerekir. Daima tehdit edici olarak

betimlenmelidir, çünkü ayakta duracak gücü bile olmayan zavallı bir adama düşman olamazsınız. Mesele şu ki faşizme yarayacak pek çok düşman görünüşte hiç de tehdit edici değildir. Oysa öyleler. Afrika'dan gelen göçmenler bir tehdittir ama bunu nasıl açıklayacağımızı bilmemiz gerekmektedir. Bazıları hamile kadınları ve küçük çocuklarıyla birlikte savaştan ve kıtlıktan kaçıyor ancak aralarında her şeyden önce genç ve güçlü, umut dolu, dolayısıyla da iş ve kadın söz konusu olduğunda rekabet etme ihtimali olan erkekler de var. Buraya yerleşmeleri halinde bizi farklılıklarıyla baş etmeye zorlayacak kültür ve dinlerden geliyorlar. Onları mağdur olarak gösteren görüntüler yanıltıcıdır, insanların hissetmesine tahammül edemeyeceğimiz bir acıma duygusunun oluşmasına yol açmaktadır.

Bu kadar zayıf birinin tehdit olarak algılanmasını sağlamanın tek bir yolu var: Kendimizi daha da zayıf göstermek ve bu iki zayıfı birbiriyle yarıştırmak. İş mi arıyorlar? Bizim için de yok. İbadet yeri mi inşa etmek istiyorlar? Kendi ülkelerinde din kardeşlerimiz öldürülüyor. Savaştan mı kaçıyorlar? Emekli maaşı olmayan yaşlılarımız, göç eden gençlerimiz, yoksul ailelerimiz önce gelir. Eğer oyun, cellat-kurbana karşı oyunu haline gelirse kaybedilmiş bir oyundur bu. Kimse dışarıda insanlar açıktan ölürken kapısını yüzlerine çarpan pislik olmak istemez. Ancak eğer herkes mağdursa, o zaman zayıflığımız bizi eşit konuma getirir ve kimsenin kimseye bir yükümlülüğü kalmaz. Bu nedenle kendimizden

biraz zayıf, bir arada ama güçsüz, bitkin ve terkedilmiş, dünyaya (Avrupa, piyasalar, dış güçler, her şey olabilir) karşı yalnız –aksi takdirde birden gelişebilecek– ve bir ekonomik kalkınmayı engelleyen dayatılmış bir hastalığın kurbanları olarak bahsetmemiz gerekir. Faşizm tam olarak yerleşene kadar dışarıdan gelen insanların içeridekilerden daha fazla mağdur olduğunu söylemeye çalışanlar hep olacaktır; bu tür söylemlere karşı doğrudan ve gayri meşrulaştırıcı saldırılarla karşılık vermemiz gerekmektedir

Gönüllü hayırseverler, insan kaçakçılığı savunucuları, koltuk aktivistleri, siyahilerle birlikte olmak isteyen kadınlar.

Peki ya Papa? Onları Vatikan’a buyur etsin ama önce kilisenin devlete borçlu olduğu mülkün vergisini ödesin.

Denizde ölenler için gözyaşı döküyor musun? Ay sonunu getiremeyen yaşlılarımız için gözyaşı döktüğünü görmedim.

Sivil Toplum Örgütleri? Zavallı insanların sırtından kâr elde edip mülteci programlarıyla çalışan, insan tacirlerinin suç ortakları.

Olasılıklar sonsuzdur ancak sonuç her zaman aynıdır: İnsanlar kendilerini ne kadar mağdur ve tehdit altında hissederlerse kendilerini savunmak için o kadar birlik olacak ve onlara yol gösterip koruyacak güçlü bir capo arayacaktır.

Hepimizi Korum

Dünya zor bir yer. Hem içinde hem de dışarda düşmanlar tarafından kuşatılmış durumdayız. Sınırlarımız içinde her gün işsizliğe, gençlerimizin yurt dışına kaçmasına, maaşlarımızın ay sonuna kadar dayanmamasına, sağlık sisteminin tedavi hakkını garanti etmemesine ve eğitimin artık kimseye bir gelecek vadetmemesine karşı mücadele ediyoruz. Dışarıdaysa dış piyasalar şirketlerimize, işsiz kalan zanaatkârlarımıza ve işçilerimize diz çöktürmek için sabırsızlanıyor.

Kültürel tehditlerin de aşağı kalır yanı yok. Sınırlarımızı geçmek, geri kalmış âdetlerini, kana susamış dinini, kokuşmuş mutfağını ve olaylara tuhaf bakış açılarını dayatmak için sabırsızlıkla bekleyen bir dünya var. Bizi değiştirmek istiyorlar, bunu yapmak için de dayanışmamızdan yararlanıyorlar. Buraya gelip sığınmak istiyorlar ve bize benzemek istediklerini bahane ederek her geçen gün biraz daha kendilerine benzeyelim diye bizi zorluyorlar. İşe kebab yemekle başlıyor, sonra onlara saygı gösterelim diye okullardan haçları kaldırarak köklerimizden ve kimliğimizden oluyoruz. Etnik olarak yerimize geçmek istiyorlar, bu yüzden artık daha az çocuk sahibi olduğumuz bahanesiyle –sanki kesinliklerin

olmadığı bu dünyada çocuk sahibi olmamak bir tercihmiş gibi— bugün yoksul olan, sadece yiyecek ve ikinci el giysi isteyenler yarın daha az yoksul olacak ve haklarımızı, işlerimize ve kadınlarımıza sahip olmayı talep edecekler. Biz olmayı talep edecekler.

Faşizm bizi koruyabilir, çünkü demokrasiden farklı olarak bütün bunların bir tehlike olduğunun farkındadır. Demokratlar, hatta ekonomi söz konusu olduğunda kendilerini asla solcu olarak adlandırmak istemeyen liberaller bile çeşitlilik ideolojisine, dünyada herkesin farklı olmasının ne kadar güzel olduğuna, birbirimizden, etnik yemeklerden, çok kültürlülükten, ekümenlikten vs. ne kadar çok şey öğrenebileceğimize, hatta birbiriyle karışması için hiçbir nedeni olmayan şeyleri bile karıştırabileceğimize fazlasıyla bağlılar. Bu arada dünya zor bir yer olmaya devam ediyor; gün geçtikçe zayıflıyoruz ve tek umudumuz maruz kaldığımız saldırılara karşı bize yol gösterebilecek kişilere güvenerek tüm gücümüzle kendimizi savunmak. Birçok kişiye bu senaryo felaket gibi görünebilir ancak felaketten korkarken önlem almak ona maruz kalırken şaşırmaktan iyidir.

İnsanlığın ilerlemesine ve olumlu potansiyeline safça güvenen demokrasi bu tehlikelere karşı koymak için en az uygun olan araçtır. Çünkü demokratik anayasalar bu tehlikeleri oldukları gibi kabul etmeyi engelleyen eşitlik, dayanışma, insan hakları gibi sözde değerler üzerine kuruludur. Demokrasiler, kan ve toprak kardeşi olarak

gördüğümüz insanların bir tehlike olduğunu kabul etmeye meyilli değildir. Yufka yürekli demokratların çok sevdiği “insan kalalım” söylemi, insanların tam da diğer bütün türlerin avcısı olduğu için gezegendeki baskın tür olduğunu görmezden gelmektedir. Doğada insan kalmak, hayatta kalmak, kendimizi her şeyden önce ilk sıraya koymak, kendimizi herkese, gerekirse kendi yakınlarımıza karşı bile savunabilmek demektir. Biz faşistler de “insan kalalım” diyoruz ama bunu söyleme şeklimiz konut kredilerini çoktan ödemiş olanların duygularına değil doğa bilimlerine dayanır. Bu nedenle faşizm, tehlikeli durumlarda –yani her zaman– zayıf olanları ya da kendini zayıf hissedenleri korumak için demokrasiden çok daha iyi örgütlenebileceğini herkesin anlamasını sağlamalıdır. Elbette zayıf olup da bunu bilmeyenler de vardır. Yapmamız gereken onlara öyle olduklarını göstermenin bir yolunu bulmaktır.

Aslında zor bir görev değildir bu. Günümüz kapitalist toplumunda nüfusun yalnızca yüzde biri zayıf olarak tanımlanamaz, çünkü herhangi bir zayıflığa sahip olmayacak kadar çok kazanıyorlar. Diğer bütün vatandaşların kaybedecek bir şeyi vardır ve onlara bu şeyin tehdit altında olduğunu gösterirseniz onu savunabileceğini kanıtlayan kişiye güveneceklerdir.

Hepimizin uğruna çalışıp mücadele ettiği önceliği, her zaman ailedir. Bu nedenle ailenin ne kadar zayıf

olduğunun altını çizmek, anne ve babalarda sağlıklı, mücadeleci bir ruh uyandırmak için çok önemlidir. Ailenin düşmanları, erkek ve kadının doğal rollerini ya da geleneksel yükümlülüklerini baltalamaya çalışanlardır. Onlarca yıldır bunu yapmaya çalışan iki kategori hep aynıdır: Feministler ve eşcinseller.

Demokrasinin, sapkın ideolojilerini herkese dayatacak kadar yenilmez olduğuna inandığı yıllarda feminist davaların –kürtaj, boşanma, cinsiyet eşitliği, cinsel özgürlük– bir ilerleme biçimi olarak övülmesi ve desteklenmesi gerektiği fikri ortaya çıktı, tıpkı toplumun büyük bir bölümünü eşcinsellerin isteklerinin –ayrımcılığa uğramama, evlilik ve hatta evlat edinme– düpedüz insan hakları olduğuna ikna etmeyi başarmamız gibi. İkisi de doğru değildir ve ikisi de tehlikelidir. Kadınların sözde özgürleşmesi yalnızca doğum oranlarının düşmesine ve işyerinde erkeklerle rekabete yol açtı; evde boş karyolar, soğuk akşam yemekleri ve ütülenmemiş gömlek yığınları kaldı. Sözde cinsel devrim kafa karışıklığı yarattı ve kadınları erkeklerden uzaklaştırdı; öyle bir noktaya gelindi ki bugün artık onlara iltifat dahi edemiyor ya da şefkatle dokunamıyorsunuz, çünkü hemen taciz çıgıllıkları atıyorlar. Öte yandan, kadınlar artık evlenip ailesine bakmak istemezken, eşcinseller sanki normal bir şeymiş gibi bunu yapabilmeyi talep ediyor. Bu, demokrasinin yarattığı alt üst olmuş bir dünyadır. Bu dünyada her türlü saçmalık sırf çoğunluk tamam dediği için anlam kazanır. Ne var ki doğa, yasalar dayatılarak alt üst edilemez, tıpkı

çoğunluk öyle karar verdi diye güneşin doğudan batmayacağı gibi. Doğal aile kavramını yok eden bu kargaşa, kadınların erkeklerle, eşcinsellerin de heteroseksüellerle eşit olduğu yönündeki tamamen yanlış düşünceden kaynaklanmaktadır.

Sağduyulu bir politika olan faşizmin her şeyi doğal düzenine geri döndürmek gibi temel bir görevi vardır ve işe kadınlardan başlamak gerekir. Çünkü kadın erkeğin desteğidir, erkekse ailenin reisidir; eğer kadın yer değiştirirse, her şey çöker. Faşizm kadınların bağımsız olmadığını bilir. Doğada dişiler korunmak ister, insan dişileri için de durum farklı değildir: Erkeklere gereksinim duyarlar, çünkü onlar zayıf, erkeklerse güçlüdür. Annelik işlevleri nedeniyle değerli ve tabiatları gereği kucaklayıcı olan kadınlar narindir ve bilhassa mantıksızlıkları nedeniyle korunmaya gereksinim duymadıklarını iddia ettiklerinde onları korumak yine bizim görevimizdir. Güvenli olmayan yerlere giderek gereksiz risklere girmemeli ya da çekinmeden davranıp başkalarına kendilerinin ulaşılabilir olduğunu düşündürerek kendilerini tehlikeye atmamalıdır. Dışarıyı onları aşağılık nesneler olarak gördükleri için tecavüz etmeye hazır başka kültürden erkeklerle dolu.

Faşist bilgelik, güçlü olma taleplerinin onları hedef haline getirdiğini ve doğanın onlara biçtiği rolden kaçmanın çoğu zaman –yaralı ve terk edilmiş hissederek– saçma sapan tepkiler verip, uzak durmanın herkes için

en iyisi olacak sonuçlara yol açan erkeklerini de istikrarsızlaştırdığını kadınlara hatırlatmalıdır. Feminizmin mirası olan ve kadınları evdeki çatışmaları çözmek ve aileleri bir arada tutmak yerine eşlerini ihbar etmeye teşvik eden kadın sığınma evlerinin hiçbir faydası yoktur. Dolayısıyla faşist bir hükümet önerisi, özerk olarak ele alınacak toplumsal bir özne olmadığı için kadını değil, işlevi itibariyle anneyi destekleyecek politikalar içerecektir. İdeal olan, çeşitli siyasi kimlikler arasında bir “anne” kategorisinin düşünülmesi olacaktır. Ne var ki bu kadar açık bir dil seçimi hâlâ eski tarz feminizmi benimseyen korumacı demokratik gruplar arasında ters etki yaratabilir. Bunlar zayıfladığında anne nihayet aile yaşamının ve dolayısıyla siyasetin merkezine geri dönecektir.

Eşcinsellere gelince, yalnızca varlıklarıyla bile insanlık için ne kadar tehdit oluşturduklarını açıklamaya gerek yok. Komşu devletlere de bulaşan bunca yıllık demokratik pasifliğin ardından onları ortadan kaldırmak ya da tedavi etmek fazlasıyla çaba ve para gerektirecektir. Gençlerimize kötü örnek olmamaları için onları saklanmaya zorlamaksa göz ardı edilemeyecek bir görevdir. Eşcinselliği normalleştirmeye yönelik her türlü girişim aileye ve türümüzün devamlılığına yönelik bir tehdittir. Ayrımcılığı ortadan kaldırma bahanesi kullanılarak oldukları gibi olmayı öğretmek yerine olmak istedikleri kişi olabileceklerine inandıran toplumsal cinsiyet ideolojisinin telkinlerinin yanı sıra, çocuklar cinsiyet eşitliği

telkinlerinden de korunmalıdır. Erkekler erkek, kızlar da kız olmalıdır.

Batı toplumlarında çoğunluğu temsil eden ve giderek daha fazla temsil edecek olan, çok uzun zamandır unutulmuş bir kategorinin zayıflığından bahsetmek gerekir: Yaşlılar. Çoğu yetersiz gelirle geçimini sağlamakta ve kimse onlarla ilgilenmemektedir. Emeklilik sistemiyle ilgili mevcut sorunları çözmek, kadınların çalışmasına izin vererek onları önceki neslin bakımı için vergi ödeyecek çocuklara sahip olma zamanından ve arzusundan eden aşırı demokratik cinsiyet eşitliği nedeniyle ne yazık ki imkânsızdır. Kadınlar kendilerini toplumun ihtiyaçlarının önüne koymuştur ve bunun bedelini toplum ağır bir şekilde ödemektedir. Ne var ki kırsal kesimdeki emekliler demokrasinin başarısızlıklarının sonuçlarının faşizmin sorumluluğunda olamayacağını anlamakta güçlük çekebilir. Onların anlayabileceği şey, mahalle meydanında yiyecek torbaları dağıttığınız bir tezgâhtır, çünkü sosyal bir hastalığın nedenini çözemiyorsanız semptomlar alevlendikçe onları çözüyormuş gibi gösteri yapabilirsiniz. Ne yazık ki yoksul bir yaşlıya yönelik şefkatli bir davranış, o yaşlıyı doğrudan faşist yapmaz: Bu nedenle dayanışmanın siyasetle karıştırılmasına izin vermemek gerekir, çünkü faşizm yiyecek dağıtırken bile asla kâr amacı gütmeyiz, faşizm siyasi bir harekettir.

Bu nedenle ötekileştirilenlerle dayanışma içinde olurken bunu ötekileştirilenler için değil kendi

ötekileştirilenlerimiz için yaptığımız ve kendi ötekileştirilenlerimizin geleceğini öne koyduğumuz, eğer geriye bir şey kalırsa başkalarının ötekileştirilenlerinin geleceğini ikinci sıraya koyduğumuz konusunda ısrarcı olmalıyız; ancak geriye asla bir şey kalmayacağını hepimiz çok iyi biliyoruz. O yaşlılardan biri biz faşistlerden her yiyecek torbası aldığı anda demokratik sistemin yabancı birine muhtemelen iki torba daha dağıttığını bilmelidir. Demokratlar ne zaman zayıflara yardım edilmesi gerektiğini söylese, faşizm onlara ilk önce yardım edilmesi gereken zayıfların kendi ülkemizdekiler olduğunu ve demokratik üçüncü dünya siyasetinin halkımıza ait olmayan insanlarla ilgilenmeyi tercih ederek onları terk ettiğini hatırlatacaktır. Bu şekilde, gerçek düşmanlarımızın hem hakkı olmadıkları halde yardım talep eden insanlar hem de yardım edilme hakkının herkese ait olduğunu söyleyen demokrasinin kendisi olduğunu açıkça ortaya koyacağız. Kendi zayıflığımız, gücümüz olacaktır.

Birçok kişiye faşizmin toplumsal meselelerle bu şekilde ilgilenmesi paternalist bir yaklaşım olarak görünebilir ancak paternalizm bir babanın şefkatli bakışlarının herkesi, özellikle de tek başlarına başa çıkamayanları gözetmesi anlamına geliyorsa o zaman evet, biz paternalistiz. Devlet, bir babanın reis olduğu ve haklı olarak da öyle davrandığı bir aile gibidir; tek bir kişi herkesi temsil etme sorumluluğunu üstleniyorsa, o zaman bu kişi aynı zamanda herkesle ilgilenmelidir. Toplumsal meseleleri

görebilen kişi sizseniz o zaman kendinizi koruyucu ve kollayıcı olarak sunma hakkına da sahiptir. Faşizm altında herkes kendini güvende hissetmelidir. Kimse kendi imkânlarıyla güçlü ve bağımsız olmaya zorlandığını düşünmemelidir, çünkü bazı zayıflıkların yapısal olduğunu ve çözülemeyeceğini biliyoruz. İnsanları devletten bağımsız olabileceklerine inandırmak onlara karşı sorumluluktan kaçmak anlamına gelir: Bu, onları artık korunmaya ihtiyaçları olmadığına inandırır, böylece gerçek bir tehdit ortaya çıktığında onunla yüzleşmeye hazır olmazlar. Bireylerin zayıflığı devletin gücü için çok önemlidir, çünkü kendi zayıflıklarının farkında olanlar güçlü olana güvenirler. Güçlü olansa, gerektiğinde halkını korumak için hiçbir şeyin karşısında geri adım atmayacaktır.

Şüpheye Düşersen Saldır

Demokrasinin damarlarında faşizm tarafından sömürülecek çok sayıda çelişki dolaşmaktadır ancak bunların en büyüğü şiddetsizliktir. Kulağa mantıksız geldiğini biliyorum ama karşıt görüşlere dayalı bir yönetim biçimi olsa da, demokrasi siyasi bir yöntem olarak şiddeti ısrarla reddetmektedir. Bu, tarantulaları sebzeyle besleyerek eğitmeye çalışmakla eşdeğerdir. Barışçıl demokratik ruha göre muhalefet eylemleri saygılı, düzenli, organize ve aracılı olmalıdır: Bütün bu sıfatlar bir anlaşmazlık ifadesi olmaktan ziyade emeklikler arasında yapılan beş çayı partisine daha çok yakışır.

Neyse ki bizler insanız ve şiddet için gerekli koşulları yaratan bizzat bir arada yaşıyor oluşumuzdur. Bu, demokrasilerin bile kendi yönetimlerinde ikiyüzlülük biçimleri geliştirmeye zorlandığı anlamına gelir; bunlardan ilki şiddetin meşruluğu hakkını saklı tutmaktır. Şiddet için yasal olarak yalnızca kurumlar adına hareket eden kolluk kuvvetlerine izin verilir. Demokratik sistemlerde şiddet de, aynı tütün ve alkol gibi fiilen devletin tekelindedir. Ne var ki ona uyuşturucu muamelesi yapmanın paradoksal bir yan etkisi vardır; onu kullanan hükümet bile gizlice içiyormuş gibi sürekli özür dileyerek ve onu

pek çok kısıtlamaya tabi tutarak (şiddete başvurmak polisin başını suçlunun hak ettiğinden daha fazla belaya sokar) kendini suçlu hisseder.

Bu suçluluk duygusunun sonucu şu ki, kulağa saçma gelse de demokraside suç işlerken yakalanan birini dövemezsiniz. Sizinle paylaşmak istemedikleri bir bilgiye sahiplerse bunu onlardan zorla alamazsınız. İtiraf etmeyi reddederse onu güç kullanarak ikna etmek, özellikle işkencenin yasak olduğu daha yozlaşmış demokrasilerde son derece zordur. Bu ülkelerde bir çocuğu taciz eden sübyancıyı yakalarsanız ve suç ortağı olup olmadığını öğrenmek isterseniz eliniz kolunuz bağlıdır: Elektrik kullanamazsınız, kesici aletler yasadışıdır, kör aletler de yasadışıdır, aile üyelerini tehdit etmeniz mümkün değildir, psikolojik baskıya ancak belli bir noktaya kadar izin verilir; eğer aşırı demokratlara kulak verecek olursanız onu bir odada, tek bir sivrisinek eşliğinde, elleri kolları bağlı ve çıplak halde bırakmak, Uluslararası Af Örgütü'nü ilgilendiren bir mesele olur.

Neyse ki işkencenin suç sayılmadığı ülkelerde şiddete başvurulabilir ancak orada da tetikte olunmalı, görünmemeye dikkat edilmeli ve özellikle suçlar siyasi muhalefetle ilgili olduğunda ahlaki ve yasal yargılanma riskini doğuracak kayıplar olmadığından emin olunmalıdır. Böylece en büyük paradoksa ulaşırız: Eğer bir polis, siyasi bir protestocuyu öldürürse hapse girer ve bir daha asla polis olamaz. Oysa protestocu polisi öldürürse hapse girer ama sonra protesto yapmaya devam eder, çünkü

demokraside muhalefet etme hakkını asla birinin elinden alamazsınız. Böylesine mantıksız bir sistem içinde hareket etmek zorunda kalan kolluk kuvvetleri için üzülüyorum: Devlet olarak şiddet kullanabilirler ama bunu yaparken nazik olmalarını isteyen yine devletin kendisidir. Bu büsbütün çelişkidir ama aslında bizim için oldukça faydalıdır da: Faşist yönetime sempati duymaları için kendi hayal kırıklıklarından daha iyi bir zemin olabilir mi?

Anlayacağınız üzere faşizm hiç kimseyi, hele hele kolluk kuvvetlerinden birini asla şiddetsizlik çelişkisine sokmaz. Zorunluluğun bir sonucu olarak şiddet kullanımına yalnızca izin vermekle kalınmaz, aynı zamanda şiddetle tavsiye edilir. Bizim örgütsel modelimiz (dolayısıyla siyasi modelimiz) doğal düzene dayalıdır ve doğada şiddet bol miktarda bulunur, herhangi bir ahlaki yargıya tabi değildir. Kurt kuzuyu parçalıyor, peki bunun için kurdu yargılayacak mıyız? Alfa dişi aslan önceki sürü liderinin yavrularını öldürüyor, peki bu cinayet için ona hesap sorabilir miyiz? Filler kendi bölgelerini işgal edenlere saldırıp onları ezip geçiyor, ama bu şiddet yüzünden kimse onları suçlu olarak görmüyor. Şiddeti yönlendiren şey içgüdüdür, zorunluluktur; bunlar, baskın tür olarak doğamızın ilkel güçleridir.

Hükmetme başlı başına şiddettir ve bu demokrasinin saf ruhlarını sarsabilir ama bunun alternatifi hükmedilmektir. Çünkü şiddet dolu bir dünyada şiddet bir seçim değildir: O zaten oradadır. Seçebileceğiniz tek şey, onu

uygulamak ya da ona maruz kalmaktır. Biz faşistler bu ikilemi uzun zaman önce çözdük. Eğer demokrasinin zayıf noktası şiddetin beceriksizlerin son sığınağı olduğu yönündeki kahrolası inançsa biz bunun tam tersine inanıyoruz: Şiddetsizlik, şiddetin bazen gerekli olabileceğini göremeyecek kadar beceriksiz olanların sığınağıdır. Bir düşmanınız varsa onu alt etmek için her şeyi yapmaya hazır olmalısınız. Bir capo'nuz varsa onu takip etmek için her şeyi yapmaya hazır olmalısınız. Bir şeye ya da birine değer veriyorsanız, onu korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olmalısınız. Ülkenizi, yurttaşlarınızı, ailenizi, kültürünüzü, inancınızı, dünyada –pek çok kişinin unuttuğu üzere, yalnızca korktuğu şeye saygı duyan bir dünya– yalnızca onlar varmış gibi sevdiğinizde hiçbir şeyden ödün vermezsiniz.

Ne var ki faşizm bunu unutmaz ve bu yüzden devletin elindeki çeşitli araç ve imkânlardan vatandaşın meşru müdafaasına kadar her türlü gözdağı veren şiddeti teşvik eder. Bu ikinci durumda şiddetin yasallığı hem işlevsel hem öğreticidir. Faşist bir devletin doğumu sırasında vatandaşların elindeki silahlar aslında çok önemli olmayacaktır. Capo, kaba kuvvete ihtiyaç duyulması halinde kendisinin yeterli olacağına dair herkese güvence verecektir. Capo şiddet vaadini ne kadar çok dile getirirse insanlar bunu kendi başlarına yapma ihtiyacını o kadar az duyacaklardır, çünkü kendilerini güvende ve himaye altında hissedeceklerdir. Ancak bireysel silahlar faşizmin ilk aşamasında demokrasinin zayıflığı ve pasifliğiyle bir

arada yaşamanın devletin vatandaşlarını korumadığı fikrinin yayılmasına izin verdiği aşamada gereklidir. Henüz olgunlaşmamış bu süreçte, faşizmin suç ortağı hayatın kendisi olacaktır: Haberlerdeki her tüyler ürpertici vaka, her haneye tecavüz, her ırza geçiş, her hırsızlık vakası bizde demokratik devletin güvenliği sağlamak için yeterince çaba göstermediği fikrini pekiştirecek ve insanları bunu kendi başlarına yapmaya zorlamak için evlerinde meşru müdafaaya izin veren yasalara başvurma fırsatı verecektir. Diktatör iktidara geldiğinde silahlar indirilecektir ancak bunun gerçekleşmesi için önce silahların kaldırılması gerekmektedir. Capo, halk eğer bir defa kendi güvenlikleri için silahlarını kaldırıdıysa gerektiğinde kendisi için de kaldıracaklarından emin olacaktır.

Ne var ki silahlardan bahsetmek faşizmin ileri aşamasındaki konulardan biridir. Aslında şiddetin gerekliliğini onaylayan kıvılcım çok daha önceden başlar: Dilden. Bir faşistin başından beri onu olduğu gibi anlatması gerekir. Şiddetin yeniden siyasi mücadelenin bir aracı haline gelmesi için her türlü yarım yamalak ifade biçimini terk etmek ve günbegün her şeyi ismiyle anmak şarttır. Bu, özellikle her şeyin ismini değiştirmek için elinden geleni yapan demokrasiyle başta bir arada yaşamanın dezavantajından bahsederken gereklidir.

Bu bağlamda, faşistler olarak en azından kendi sözlerimizle siyahilerin “renkli insanlar” olmayı bırakıp siyahi olmaya geri dönmelerini talep etmeliyiz. Sürtükler “seks

işçisi” değildir, engelliler “farklı yeteneklere sahip” değildir, eşcinsellerin doğal olmayan durumları anlaşılabilir, LGBT gibi kısaltmalarla inkâr edilmemelidir ve herhangi bir engel “rahatsızlık” olarak adlandırılıp yumuşatılmamalıdır, çünkü gerçekten lanet olası bir engeldir bu.

Demokratlar şaşkınlıkla tepki verecektir, çünkü bu onların ikiyüzlü sistemini çökertecektir, ama her zaman—ister bir mitingde, ister bir gazetecinin mikrofonu karşısında, ister bir gazete sayfasında, ister bir iktidar koltuğunda konuşuyor olun— ifade özgürlüğü, siyasi eleştiri ve hiciv hakkını kullanmanız gerekmektedir. Yaptığınız şeyin yalnızca bir “provokasyon” olduğu konusunda ısrar edin. Bu ifade, ilginçtir ki demokraside somut hiçbir şey yapmadığınız anlamına gelir. Oysa aslında tam da bu kelimenin kastettiği şeyi yapıyorsunuz: Eyleme yol açacağı umuduyla kin dolu düşünceleri kışkırtıyorsunuz.

Siyasi doğruculuk bu ülkenin açık sözlülüğünü öldürdü ve hepimizi gözümüzün önünde olup biteni görmüyormuş gibi davranmaya zorladı. Nazik olmak adına yalancı insanlara dönüştük ve bizi barlarda oturan insanlardan daha zarif göstereceğine inandığımız ifadeleri kullanmayı kabul ettik. Ne var ki faşist siyasetin, temsil ettiklerinden daha üstün hissetmek için sahte entelektüelliğe ihtiyacı yoktur: Biz halktan üstün değiliz, biz halkız ve halk gibi konuşuruz. Dünyada herkesin bizi anlayabileceği bir yer varsa orası bar tezgâhıdır ve orada üniversitedekinden çok daha fazla insan bulunur. Faşist dil, düşünecek olursanız siyasi doğruculuktan daha

demokratiktir, çünkü kimsenin kendini aşağılık hissetmesine neden olmaz, elbette birçok demokrat kendisini bir faşistten üstün görecektir. Bunu kişisel algılamayın, aksine onlara teşekkür edin, en azından ilk başta. İçlerinden biri ne zaman muhtemelen bize cahil ya da gör-güsüz diyerek incelikli ya da diplomatik ifadelerin kullanılmasını talep etse demokrasinin yiyecek ekmekten ziyade dilek kipleriyle ağızlarını doldurmakla ilgilendiğini insanlara gösterme fırsatını bize vermiş olacaklar.

Sıradan siyasi söylemden uzaklaştığımızda, yani işler gerçekten zorlaştığında bir sonraki adımı atmamız gerekir: düşmana yönelik sözlü şiddet. Toplumun iç sıkıntılarıyla özgür bir kelime dağarcığı kullanarak başa çıkılması gerekiyorsa, eylemleri duyuran ve hazırlayan edimsel sözlerle gerçek düşmanın karşısına çıkılmalıdır.

Dolayısıyla ona hakaret etmek, aptal, hırsız ya da korkak demek yeterli olmayacaktır. Onu gayri meşru kılmak, ortadan kaldırmak ve silmek için yapılması gereken doğru şeyin ne olduğunu belirtmek gerekir, çünkü onlara ne yapacağınızı söyleyebilirsiniz bunu yapmış sayılırsınız demektir. Bu nedenle onlara karşı kullanacağınız kelimelerin açık olması gerekir. Başlangıçta zor olacaktır bu, çünkü hâlâ demokratik olan ilk aşamada nefret söylemi ya da demokrasinin kendini korumak için icat ettiği başka suçların bazı yasal sonuçları olabilir. Bu geri adım atmanız için iyi bir neden değildir: Tehditler belirgin hale geldiğinde işte o zaman kimin

taşaklı kimin özel dikim takım elbisesiyle demokrasinin argümanlarına boyun eğmeye hazır züppeler olduğunu görürsünüz.

Faşizmin en fazla oturma odasındaki perdelerin rengi üzerine tartışacak eşcinsel onur yürüyüşüne hazır metro-seksüellere değil, taşaklı insanlara ihtiyacı vardır. Halkın davranışlarını yönlendiren liderin ağzından muhtemelen emir kipinde, *batırmak, üzerini betonla kapamak, siktir etmek, buldozerle kaldırmak, hurdaların icabına bakmak, gibi* eylem çağrıları çıkmalıdır. Düşmanın ortak alandan çıkarılmasını öneren, onu çöp, yıkım enkazı, gereksiz ve atılabilir olanla ilişkilendirilen bütün terimler uygundur. Buna kulak verenler merhamet saçmalığının faşizmle birlikte dilde de biteceğini anlamalıdır, faşizmle birlikte sorunlar isimleriyle anılacak ve gerekirse çözümler sert olacaktır.

Halkın Sesi

Bütün popülizmler faşizm değildir ancak her faşizm her şeyden önce bir popülizm biçimidir. Çünkü –hiçbir zaman halkın içinden gelmemiş olsa da– faşizm halktan, halkın kendisinden bahsedilmesinden hoşlandığı şekilde bahseder: iradeli, yalnızca koşullar nedeniyle zayıf, ulusal özgünlüğün yaratıcıları, toplumun gerçek kahramanları.

Halkın niteliklerini yüceltmek kitleler arasında gerçek bir faşist duygu uyandırmanın ilk adımıdır. Halktan gelen her şey doğru ve gerçektir; biraz gelişigüzelce sunulsa bile ulusal ruhun bir ifadesi olarak benimsenmeli ve desteklenmelidir. Ne var ki faşizm popülist olmakla sırf popüler olmak arasındaki ayrımın daima net olmasını sağlamalıdır. Popülizmde herkes lidere bakarken, demokratik popülerlik herkesin birbirine bakmasına ve ufku gözden kaçırmasına neden olur. Demokrasi popülerdir. Egemen sınıflarda halka ait olma duygusunu, halk arasında ise –sanki bir ailede baba ile oğul birbirinin yerine geçebilirmiş gibi– egemen sınıfların yerlerini alabilecekleri yanılsamasını geliştirir. Bu karşılıklı tutum gözleri kör eder çünkü sizi eşit olarak görenler size saygı duymazlar. Bir başyapıtın tuvaline burnunuzu dayarsanız onun genel ahengini asla yakalayamayacak, gerçekte ne

gördüğünüzü asla söyleyemeyeceksiniz. Popülizm, popülerliğin tam tersidir, çünkü halk kitlelerinin ihtiyaçları ile bunları karşılayabilecek olanların gücü arasındaki doğru mesafeyi her zaman korur. Popüler olan halkta kendini görür ancak popülist olan çok daha fazlasını yapabilir: Halka kendilerini görebilecekleri birini sunar.

Bir faşist olarak popülist olmak zor değildir; bu, başka erkekler onu küçümsediği için çirkin olduğunu bilen ama birinin gelip güzelliğini görmezden gelmekle aptallık ettiklerini söylemesini sabırsızlıkla bekleyen çirkin bir kıza kur yapmak gibidir. O delikanlı doğru sözcüklerle ne zaman isterse onu yatağa atacak, kız da bundan her zaman mutlu olacaktır. Amcığın da demokratik olmadığını fark ettiniz mi? Herkese değil yalnızca onu almayı bilene kendini verir. Dolayısıyla faşist olmak istiyorsanız önce baştan çıkarıcı olun, etrafınıza bakın ve toplumun çirkin ördek yavrularını bulun. Onlardan bir sürü var.

Örneğin çeşitli nedenlerden dolayı eğitim almamış insanları düşünün. Devlet okulları ve zorunlu eğitimin demokratik fetişiyle birlikte herkesin istemese bile okumak zorunda olduğuna, çünkü okumanın başlı başına asil bir davranış olduğuna kendimizi inandırdık. Bunun sonucunda okumak istemeyip fırsatını buldukları anda okulu bırakanlar yıllarca alay konusu oldular. Onlara, kendilerinden bir gün bile fazla okumuş olanlarca sabahtan akşama kadar alay edilen eğitimsiz insanlara seslenin.

Onlara okumanın bir işe yaramadığını, önemli olanın hayat üniversitesi olduğunu, mezunların kimseden daha iyi olmadığını (ceplerindeki işe yaramaz kâğıt parçasıyla ortalıkta dolaştıklarını) söyleyin ve çalışa çalışa nasır tutmuş bir elin masa başında oturmaktan düzleşmiş bir kıçtan daha onurlu olduğunu ekleyin. Bilmeyenler nihayet cahilliklerinden utanmayı bırakarak, onlarca yıl okuyup onlara tepeden bakanları hor görmeye başlayacaktır.

Popülist olmak, tam da lisedeki çirkin kıza kur yapmak gibi bir şey olduğu için özellikle kadınlarda işe yarıyor. Feministler onlara erkeklerden daha aşağıymış gibi muamele gördüklerini, bu nedenle de bu boyun eğişe isyan etmeleri gerektiğini mi söyledi? Bunun bir boyun eğiş olmadığını gösterin! Büyükannelerini hatırlatın ve onlara anaerkil deyin. Onlara bir kadının her zaman evde kalıp yemek hazırladığı çocukluk anılarını anımsatın. Onlara evde yapılan şifalı ilaçların, elişlerinin, armağan olarak sundukları sevgileriyle bu ülkeyi ayakta tutan annelerin bilgeliğini hatırlatın. Gömlek ütölemenin, çocuklara, hasta ve yaşlılara bakmanın onları hakir kılmadığını, aksine benzersiz kıldığını, bir erkeğin asla sahip olmayacağı kadınsı sezgilere sahip olduklarını onlara söyleyin.

Yaşlılara bakmak için evde kalanlara vergi indirimi ve çocuk sahibi olmaya karar verenlere doğum yardımı gibi faaliyetleri destekleyecek politikaları duyurun. Kadınlara daha iyi olduklarını söyleyin. Onlar da –kendilerini yeniden özel hissetmek için– farklı bir seçim yapma olasılığıyla

karşı karşıya kaldıklarında bile artık yapmamaya karar verdikleri şeyi yeniden yapmayı seçeceklerdir: Okumuşlarsa, ütü yapacaklar; bir işleri varsa bırakıp çocuklarına bakacaklar, özgür olma hayali kurmuşlarsa evleneceklerdir. Eğer erkeği onu özel hissettirmenin bir yolunu bulursa hiçbir kadın onunla eşit olma ihtiyacı hissetmeyecektir.

“Özel” olma kategorisi popülizmin zirvesidir: Ne zaman bir zayıflıkla karşılaşsanız, bu zayıflığın özel bir şey olduğunu söyleyin, onu koruyacağınıza söz verin; ona sahip olanlar sizden durumlarını değiştirmenizi istemeyi bırakacaktır. Kuzeye mi gidiyorsunuz? Üretkenliklerini ve titizliklerini övün, “Made in Italy”yi yücelten küçük işletmeleri övün, bu girişimleri asalak ve tembel Güney’le karşılaştırın ve vergileri düşürme vaadi verin. Güney’e mi gidiyorsunuz? Göç eden büyükanne ve büyükbabalarının fedakârlıklarını hatırlatın, yaptığı işlerdeki dürüstlükleri, idare etme becerilerini, kuzeyin soğukluğuyla tezat oluşturan misafirperverliklerini övün, büyük işler ve sosyal yardım vaadinde bulunun. Sicilyalılar mı? Hepsi özel insanlar. Campanialılar mı? Çok çok özel. Sardinyalılar mı? Akdeniz’de eşi benzeri yok. Lombardiyalılar mı? Onlar gibisi yok.

Bu özel niteliklerin her biri için bir faşistin yerine getirmekle yükümlü olduğu farklı bir söz vardır. Eşitlik kâbusuyla sarhoş olmuş demokratlar herkes için aynı vatte bulunur ancak faşist hepsinin farklı olmasının daha iyi olduğunu bilir. Çünkü her toplumsal grup kendisini

capo'nun gözünde eşsiz olduğunu hayal etmelidir. Bazı demeçler çelişkili görünebilir –Güney'dekiler, Kuzey'de onlara tembel dediğinizi duyabilir– ancak bu, kur yaparken önemli olmadığı gibi siyasette de önemli değildir. Pamuk Prenses masalındaki cadı dışında hiçbir kadın en güzel kadın olmayı istemez: Sıra kendilerine geldiğinde, istedikleri tek şey arzu edilmektir.

Liderin bu kimliklerin her birini kendi içinde barındırma ve onlara temsil edildiklerini hissettirme becerisi her zaman popülist olması gereken dış görünüşüne de yansır. Ay sonunu getiremeyen kişilerle buluştuğunda kot pantolon, süveter, eşofman gibi basit ve ucuz şeyler giyecektir. Aile babasıyla görüşürken şık ama rahat bir gömlek giymeli ve tüm formalitelere rağmen kendini yetiştirmiş birinin gücünü görmelerini sağlamalıdır. Güçlü ve profesyonellerin yanındayken elbette kravat takacak ancak tavrı taze, genç ve protokolleri bozmaya hazır olacaktır. Çünkü faşizmin enerjisi sabırsız bir güçtür ve kurallara yalnızca onları değiştirene kadar uyar.

Faşizm iyice yerleştğinde giysiler önemsiz hale gelecek. Belki de denizde uzun mesafe yüzmek, buz gibi sulara dalmak, mutlu ve heyecanlı bir cinsel yaşamla hava atmak ve hiç durmadan kilometrelerce koşmak gibi kondisyon gerektiren başarılarla ülkeye seslenecek olan capo'nun bedeni olacaktır.

Popülizmin asıl özü, faşizmin beşiği olmasını sağlayan şey evrensel para temasıdır. Demokraside farklı insan

gruplarının sahip olduğu para miktarları arasındaki tutarsızlık pek çok sorunun nedenidir, çünkü bu durum (liyakati ortadan kaldıran) eşitlik kavramıyla ve eşit derecede saçma olan oransal katkı payı kavramıyla (sanki daha fazla kazanmak cezasını çekmeniz gereken bir suçmuş gibi) çatışır. Bu iki koşulun karşılanması pratikte asla mümkün olmadığından demokraside hem zenginler hem de yoksullar mutsuz olacaktır. Çünkü biri vergiler yüzünden zulme uğradığını, diğeriye tüm kamu hizmetlerinde unutulduğunu hissedecektir. Neyse ki popülist faşist için bu ayrım yoktur: Yalnızca halk sınıfları arasında popüler olabilir ancak herkese karşı popülist olabiliriz. Çünkü sahip olduklarımızı –az ya da çok olması fark etmez– kaybetme korkusu herkes için aynıdır. Bu nedenle ister yoksullarla ister zenginlerle uğraşılıyor olalım, popülist faşist her zaman “biz” demeli, muhatabının halini anlamalı ve ona göre hareket etmelidir.

Eğer geçim sıkıntısı yaşayan yoksul insanlar söz konusuysa, büyük ölçekli reformlardan bahsetmeye çalışmanın pek bir anlamı yoktur: Acil durumlar uzun, hatta orta vadeli çözümleri bekleyemez. Pilates dersiyle vegan yemek kursu arasında bir vakit, iyi bir demokrata soracak olursanız muhtemelen bir adama balık vermektense balık tutmanın daha iyi olacağını söyleyecektir. Bu ilginç bir mesele ancak birine balık tutmayı öğretmek yani onlara kendilerini özgürlüğe kavuşturacak araçları vermek yıllar alır: Bunu öğrendiklerinde zaten açlıktan ölmüş olacaklardır. İnsanlarsa haklı olarak balığı şimdi yemek

ister. Balığı onlara doğrudan vermek fazlasıyla yeterlidir, bu nedenle ihtiyaç sahiplerine somut ve anında yardım vaadinde bulunmak faşizmin bir görevidir. Ekonomik açıdan kısa sürede etki eden tüm önlemler değerlidir, tavsiye edilebilirdir. Fazla bir şey gerektirmez: Maaşlara her ay biraz fazla para eklemek ya da nefret edilen bir verginin kaldırılması yeterli olacaktır ve asıl önemsendiğimiz şeyin yoksul insanların gerçek ihtiyaçları olduğu hemen anlaşılacaktır. Hiçbir reform maaşınızdaki ilave parayla rekabet edemeyecek ve hiçbir devrimci yasa, emlak vergisinin kaldırılması kadar hoş karşılanmayacaktır. Bu gibi gerçekler bunlardan yararlananlara anında fayda sağlamanın yanı sıra, capo'nun muhtaç olanlarla ilgilendiği fikrini güçlendirir ve iyi bir aile babası olarak çalışkanlığına giderek daha fazla güvenen bir halkın oluşmasına katkıda bulunur.

Orta sınıfa uydurulan popülizm farklıdır. Bu kategorideki vatandaşlar ay sonunu rahatça çıkarsalar, hatta acil durumlar için kenara bir şeyler ayırsalar bile sosyal merdivenin basamaklarından aşağı inmenin bir anda olabileceğinin ve kendilerini bir gecede yoksul bulmalarının çok uzun sürmeyeceğinin farkındadırlar. Neyse ki küçük burjuvaziyi memnun etmek kolaydır, çünkü hayalleri de kendileri gibi küçüktür. Karşılayabilecek durumda ve mülkten yana oldukları için yatırımlardan konuşmak onları mutlu edecektir. Bir mülkün genişletilmesine izin veren ya da bir evin alım satımında vergi indirimi

vadeden bütün politikalar bu sosyal sınıfın gözüne girmenin kesin yoludur. Gelir arttıkça ve burjuvazi küçük sınıftan orta sınıfa doğru büyüdükçe, popülist vaatler de bir sufle gibi büyüyüp şişer ve burjuvanın çıkarlarının tam kalbine, yani vergilere ulaşır. Faşistler olarak yüksek gelirlerin kellesini uçurmamayı garanti ederseniz –örneğin sabit oranlı bir vergiyle– burjuvazi hep sizden yana olacaktır.

Son olarak, en cömert demokratların bile asla popüler olamayacağı, açıkça zenginlere yönelik olan popülizm geliyoruz. Zenginler nüfusun geri kalanına kıyasla çok fazla değildir ama gerçekten zengindirler ve çoğunlukla önemli yapısal rollere sahiptirler. Onları düşman olarak görmek aptalcadır, dost olarak görmekse hem onların hem de bizim işimize gelir. Zenginlikleri gelirlerinden değil birikmiş servetlerinden kaynaklanır, bu nedenle endişeleri servetlerinin korunması ve büyümesi etrafında döner. Çünkü o seviyelerde durgun olan sermaye zaten bir sermaye kaybıdır. Bir popülist bu insanlara yoksulmuş gibi davranmalıdır, çünkü iş paralarını korumaya gelince milyoner bile kendini orta sınıf hissedebilir. Size çelişkili gelebilir ama bu sınıf reformlarla en çok ilgilenen sosyal sınıftır, çünkü acil ihtiyaçları yoktur ve reformların etkisini bekleyebilirler. Bu nedenle zenginlere yönelik popülizm yurt dışına kaçan paralar için vergi kalkını vaadinde bulunabilir ancak bunu yaparken kendisini kandırılmış hissedebilecek halk kitlelerini kızdırma riskiyle karşı karşıya kalacaktır. Devlet sisteminin

can alıcı noktalarını hedef alan radikal reformlar vadetmek çok daha iyi, örneğin iş gücü maliyetini düşürecek sözleşme reformları ve işverenin çalışanlarına yönelik yükümlülüklerini azaltacak emeklilik sistemini yeniden düzenleme planları.

Gerçek popülist herkesle ihtiyaçlarına göre ilgilenir: Yoksullara arada bir miktar bedava balık verir; orta sınıfa ellerinde kalanları saklamaları için bir buzdolabı verir; yüksek burjuvaziye ise herkesin balık tutmak için para ödeyebileceği bir gölet verir.

Capo bütün bunları yaparken, insanlara örnek teşkil etmek için kendisinin iki farklı yönünü göstermeyi seçebilir: Eğer kendi emeğiyle zengin olmuşsa bu zenginliğin kendisine sunduğu yaşam standardından mahrum kalması için hiçbir neden yoktur; aksine bu para kendi kendini yetiştirmiş bir adam olduğunun ve kendisine güvenilebileceğinin kanıtı olacaktır. Bununla birlikte servetiyle cömert olduğunu göstermeli, birçok farklı kuruluşa fon sağlamalı ve hayırsever faaliyetlerde bulunmalıdır. Daha zor olan diğer yol ise, capo olarak sahip olacağı ayrıcalıklardan yararlanmamak ve halkın gereksiz olarak algılayabileceği her türlü devlet yardımından feragat etmektir. Bütün faşistler sıradan insanların bizim de onlar gibi olduğumuzu anlamalarını sağlayacak sembolik jestler yapabilir ve yapmalıdır. Yıllarca resmi devlet arabalarını kullandıktan sonra herkes gibi yürüyerek, toplu taşıma araçlarıyla ya da bisikletle bir yerden

bir yere gittiğınızı insanlara göstermenin ne kadar etkili olduğunu kendiniz göreceksiniz.

Bu şekilde demokratlarla aranızdaki farkı ortaya koymak için iyi bir oyun oynamış olacaksınız. Nitekim ekonomik popülizm sadece yapıcı olmakla kalmaz, aynı zamanda siyasi düşmanların yok edilmesine de yardımcı olur. Capo'nun önlemlerini sorgulayan insanlar söz konusu olduğunda şehirdeki evlerinde yaşadıkları, pahalı mücevherler ve saatler taktıkları, normal bir maaşın karşılayamayacağı gayrimenkullere sahip oldukları ve markette bir kilo makarnanın ne kadar olduğunu bilmedikleri için, onları yoksul insanların sorunlarını anlamayan ayrıcalıklı züppeler olarak adlandırmak yeterli olacaktır.

Düşmanın sosyal statüsünü her zaman güvenilirliğiyle ilişkilendirmek çok önemlidir: Halk, demokratların ne kadar çok parası olursa kendilerini temsil etme hakkına o kadar az sahip olacaklarını düşünmelidir, çünkü tabiatı gereği halkın parası yoktur. İşte bu anlar bir faşist olarak demokrasiye minnettar olduğum anlardır. Herkese refaha ulaşma fırsatı vermeyi vadeden bir toplumda bunu elde edemediğini düşünenler hayal kırıklığına uğrayıp öfkelenenecektir ve bu duygular kolayca siyasi araçlara dönüştürülebilir. Eğer mahkemeye çıkarılırsanız bu konuda kendinizi savunmayın: Size karşı çıkanların tuzu kuru olduğunu, o yüzden yaptıklarınız hakkında hemen kötü konuştuklarını söyleyin. Sizi her eleştirdiklerinde onlara şehir merkezindeki rahat evlerinden konuşmanın kolay olduğunu ve gerçek hayatın çok farklı olduğunu söyleyin.

Tekneler, lüks arabalar ya da pahalı evler –özellikle siyasi çalışmalarından elde ettikleri gelirle satın alındıklarından şüpheleniliyorsa– zengin oldukları için değil demokrat oldukları için onları utandıracak mükemmel zayıf noktalardır. Eşitlik fetişini ortaya atanlar onlardı, bu nedenle insanlar yalnızca onlardan kendileriyle eşit yaşamalarını bekleyecekler. İktisadi temelli demokrasi, yalnızca geçim sıkıntısı yaşayanların, geçim sıkıntısı yaşayanları anlayabileceğine inandığı saçma bir sistemdir. Bırakın böyle düşünsünler: Faşist fikir birliği oluşturma mekanizması neyse ki tamamen farklı yollardan geçer.

Popülizmin uygulanmasında koltuk aktivistleri, yani demokratik burjuvazi, özellikle de sol görüşlü olanlar size iyi bir yardım eli uzatabilir ve hiç ummadığınız bir anda en iyi müttefikiniz olabilir. İlla varlıklı olmasalar da kültürel üstünlüklerinden daima emin olan bu insanlar, kapitalist bir toplumda toplumsal dengesizliklerle mücadele etmeyi ahlaki bir görev addeden ama aynı zamanda refahlarının ve refaha ulaşma umutlarının nedeninin bu adaletsizlikler olduğunu bilen insanlardır. Öyleyse ne yapacaklar? Basit: Suçluluk duygusuyla başa çıkmak için önemsiz tartışmalara girip önemli olan tartışmalara asla girmeyecekler. Bunu yaparken ihtiyaçları olmadığı halde radikal olduklarından büyük bir çaba gösterecekler. Böylece yurttaşlık tutkularını asla nedenlere değil sonuçlara harcayacaklar. Eşcinsellere şu ya da bu hakkın tanınması için bütün meydanlara inecekler, laboratuvar hayvanlarının diri diri

kesilmesini, atık yakma tesislerini ya da evlerinin arkasındaki manzarayı bozan otoyol kavşağını protesto etmek için kendilerini zincirleyecekler ama aynı şeyi bir iş reformuna ya da yüksek gelirlerini koruyacak sabit oranlı bir vergiye karşı asla yapmayacaklardır.

Bir başka deyişle koltuk aktivistleri sosyoekonomik durumlarının bağlı olduğu ekonomik faktörlerin düzenlenmesine asla kılını kıpırdatmayacaktır. Sağcı demokratik burjuvaziyle aralarındaki fark, ikincisinin de aynı koltukları kullanabileceği ama herhangi bir mücadeleye katılmak için ahlaki bir zorunluluk hissetmedikleri için kesinlikle aktivist olmayacaklarıdır. Sosyal sınıf aynıdır ama ideolojik sınıf aynı değildir, çünkü aslında sağcı burjuvazi bu eşitlik meselesine hiçbir zaman gerçekten inanmamıştır. Faşistler olarak her ikisiyle de sık sık karşılaşacaksınız; burjuvazinin her iki tarafındaki zengin ya da kültürlü kişilerin birbirleriyle dostluk kurduklarını gördüğünüzde şaşırmayın. Birlikte oldukları bir akşam yemeğinde gelip giden tabaklar arasında solcu demokratlar –sağcı bir ideolojiye dair yanılgılarını görmezden gelirsek– sağcıların aslında iyi insanlar olduğunu düşünecektir. Sağcılar ise takıntı, tik ya da kişisel tuhaflıkları izler gibi yemekte kendilerine eşlik edenlerin ağız kavgalarını gözlemleyecektir. Bu her iki burjuva grubu da faşizmin işine yarayacaktır: Biri bütünü inkâr ettiği, diğeri de kendisini etkilemeyen her şeye karşı ilgisiz kaldığı için, ikisi de işinize devam etmenize izin verecektir. Ama sonunda yalnızca biri suç ortağınız olacaktır.

Unutmayalım

Gelecek bölümde yer alan talimatları en başta verseydim daha iyi olurdu ama faşist yöntemi tarihsel bağlamdan mümkün olduğunca ayırdıktan sonra bu talimatların çok daha iyi anlaşılacağını düşündüm. Böylece faşist olmak isteyen herkesin, her an her yerde, dünyanın herhangi bir yerinde olabileceği açıklığa kavuşmuş olacaktır.

Bununla birlikte İtalyanların faşizmin vaftiz edildiği ülkede faşist olabilecek kadar şanslı olduğu gerçeğini görmezden gelmek adil olmaz. Ne olduğumuzun anısını canlı tutmak, hâlâ olduğumuz şeyle yeniden gurur duymak için çok önemlidir. Antifaşist olduğunu ileri süren bir anayasaya (şimdilik) sahip bir İtalya'da bunu yapmak kolay değil, çünkü tarihin –öğretildiği şekliyle– bize deforme edilmiş, araçsallaştırılmış ve gizemli hale getirilmiş olarak ulaştığı anlamına gelir bu. Onu geri kazanmaya çalışmak için çaba sarf etmemiz gerekecek, bu da işe hemen koyulmamız gerektiği anlamına gelmektedir. Onların versiyonuna her dokunmaya çalıştığınızda demokratlar size karşı çıkmaktadır, sebebi gayet anlaşılabilir: Birbirlerine kendilerini çok iyi gösteren bir hikâye anlattılar ve tersini duymak istememeleri tuhaf değil. Bu nedenle hikâyelerini korumak için güvenlik önlemi almak konusunda kurnaz

davrandılar – muhtemelen kurnaz davrandıkları tek olay bu. Yıllarca devlet okullarında çocuklara partizanların kahraman olduğu, faşistlerinse vatan haini olduğu öğretilirdi. Bu kibirli ve şiddet dolu yöntem kendi versiyonlarına hak vermek şöyle dursun, yalnızca belleğin siyasi bir olgu olduğunu ve savaş anılarının bütün olguların en siyasisi olduğunu kanıtlıyor: Neyin ve nasıl hatırlanacağına, artık kendi hikâyelerini anlatamayan, kaybedenlerin bedenleri üzerinden kazananlar karar veriyor.

Ancak işler değişebilir, çünkü belleğin çabuk yıpranan bir özelliği vardır: Korunmazsa yok olma riski taşır ve bu, demokratların her yeni nesil doğduğunda ve çocuklara resmi ama sahte tarih bilgilerini yedirmeyi unuttuklarında karşılaştıkları bir risktir. Bu zaten şu anda olmakta. Demokrasi onlarca yıl boyunca, partizanların hâlâ hayatta olması sebebiyle kendini güvende ve güçlü hissetti. Demokratlar İtalyan cumhuriyetini o kadar inanılmaz bir olgu olarak ele aldı ki buna inanmak için görgü tanıklarına ihtiyaç duyuldu. Hayatta kalanların anlattıklarının, bunun doğruluğunu kanıtlamak için yeterli olduğunu düşündüler. Elbette bu yanlış. Partizanların kendi tarihi yoktur. Anılara, kişisel deneyimin ancak onu yaşayanlara ait olan izlerine sahiptirler. Bellek çok daha fazlasıdır: Baskın bir insan grubunun tarihin belli bir ânında meydana gelmiş olaylara dair bazı anıları seçmesi, onlarda işe yarar bir anlam bulması ve onu herkese aitmiş gibi aktarmasıdır.

Demokratlar bir seçim yaptılar ve buna tarih adını verdiler ama yine de onların yaptığı bir seçimdir bu. Bu nedenle anılar ile bellek arasında net bir ayrım yapmamız gerekiyor: Birincisi bireylerin kişisel varlığı, ikincisi ise kolektif bir sürecin sonucudur. Bir faşist için bu fark çok önemlidir: Anıların sahipleri er ya da geç ölecektir, bu nedenle onlara savaş açmanın bir anlamı yoktur. Sadece beklememiz ve kendi geçmişimize ait gerçeği geri almak için hazırlanmamız gerekmektedir. Zamanı geldiğinde faşist eylem sırası doğrusal bir ilerleme gösterecektir: Önce başkalarının belleğini kirletmek, sonra dengesini bozmak, son olarak da doğru zamanda yeniden yazmak.

Hatalı bir belleği kirletmek, onu arındırmak için gerekli olan ilk adımdır. Demokratlar, kendilerine demokrasi- nin doğumunu, aynı zamanda da faşizmin ölümünü ilan eden bir çift bayram –25 Nisan ve 2 Haziran– armağan ettiler. İlkini haklı göstermek, ikincisini meşru kılmak için nüansa yer bırakmayan siyah-beyaz bir oyunla bir yandan kahramanlarının rolünü yücelten, diğer yandan da karşı tarafı utanmadan karalayan vatansever bir söylem yaratıldı. Oysa kirletmeye başlamanız nüanslar sa- yesinde mümkün olacaktır.

Bu ilk aşamada babalarımıza, büyükbabalarımıza ve büyük büyükbabalarımıza atfettikleri hiçbir şeyi inkâr etmeyin: Henüz çok erken ve kontrol altına alınama- yacak kadar büyük bir öfkeye yol açabilir. Bunun yerine

sahte bir alçakgönüllülük sergileyin ve onların versiyonlarını tamamlamakla yetinin. Demokratlar cesur gençleri şiddet yanlısı canilerin karşısına mı koyuyor? Onlara geçmişe bakıp hüküm vermenin kolay olduğunu söyleyin, o zamanlar her şey o kadar bulanıktı ki, aynı Gramsci ailesinde hem partizan kardeş Antonio hem de faşist kardeş Mario olurdu. Demokratlar ölülerini anmak için tören mi düzenliyor? Bando çalınan günlerin birer kutlama değil ulusal yas günü olduğunu sessizce hatırlayarak şehitler anıtına defne çelenklerinle gelin, zira ölenlerin hepsi İtalyan'dı. Eğer demokratlar faşizmin bütün dehşetini anlatırsa (ki anlatacaklar), onları yalanlamayın/onlarla çelişmeyin/onlara karşı çıkmayın: Gidin ve insanlara onlarınkini hatırlatın. Partizan birlikleri Ardeatine katliamını mı hatırlatıyor? Siz de Foibe katliamını hatırlatın. Ve en önemlisi yolları, altyapıları, anıtları gösterip, "İyi şeyler de yaptılar," deyin. Mekânların öğretici gücünü hafife almayın: Faşist olanlar büyüklükten, zaferden, liyakatten, gözüpeklikten bahsederken, demokrasinin katkıları teraslı evler ve dönel kavşaklardır. Duyan ve gören herkes demokrasinin tek parça anlatısındaki çatlağı hissetmeye başlayacaktır, sizin başınıza gelebilecek en kötü şey ise *nostaljik* olarak adlandırılmanız olacaktır.

Demokrasi gardını indirip kendi tarih versiyonunun mümkün olan tek versiyon olduğunu varsaymaya başladığı anda onu istikrarsızlaştırmanın zamanı gelmiş

demektir. Peki, bunu nasıl anlayabiliriz? Birkaç küçük ipucuyla; bunlardan ilki, öğretmenlerin dalgınlıkla yirminci yüzyılın tüm tarihini öğretmek için zaman olmadığını söylemeye başlayacak olmalarıdır.

İhtiyacınız olan tek şey *direnış* konusunda beyinleri yıkanmamış iki nesil çocuktur, böylece yolunuz açık olacaktır. Partizanların torunlarının, tarihsel gerçeklerin bir dereceye kadar doğru olan en az iki bakış açısıyla anlatılabileceği konusunda şüphe duymalarını sağlamıştınız. Çocuklarına bu bakış açılarının o kadar da doğru olmayabileceğini söylemeye başlayın. Faşizmin kimseyi öldürmediğini, en fazla insanları sürgün edip tatile gönderdiğini iddia edin. İtalyanların, Nazi katliamının planlanmasında ve uygulanmasında hiçbir rolü olmadığı konusunda ısrar edin. Kimsenin tepki vermediğini görürseniz daha da ileri gidin: Nazi katliamı gerçekten oldu mu, diye şüphe etmeye başlayın. Nasıl olduğunu ya da sayıları sorgulayın.

Daha önce hiç tepki göstermemiş olsalar bile, o noktada demokratların size *nostaljik* demeyi bırakıp inkârcı demeye başlayacakları kesindir ancak işler o kadar ileri gidecektir ki kimin neyi inkâr ettiğini belirlemek zor olabilir. Bilgi kaynaklarının otoritesini yitirdiği ve bilginin güvenilirliğinin hemen hemen herkes için sıfıra yakın olduğu bir dönemde yaşıyoruz (*Basitleştirmek Çok Karmaşık* bölümündeki önemsizleştirmeye ilgili kısma bakın). O noktada herkes kendi gerçeğini eşit şartlarda savunacak ama çabalarınız sayesinde istikrarsızlaştırma çağında doğacak genç nesiller, kazananlarca yazılan

tarihin her zaman doğru olmadığını anlamak için önceki nesillerden çok daha fazla araca sahip olacaklar.

Belleğin bu şekilde elden geçirilmesi, demokratların her hatayı sorumluluğa dönüştürme yönündeki kötü alışkanlığından kendimizi korumak için de gereklidir. Gerçek ya da varsayılan hata ciddi de olabilir, ancak geçmişe aittir: Herkes suçlanacak şeyler yapmıştır ama bu eylemler onları yapan kişilerle başlayıp sona erer, aksi takdirde hiçbir yere varamayız. Sorumluluk ise sonsuz bir tuzaktır hem bugünü hem de geleceği ipotek altına alır ve bundan asla kurtulamazsınız.

Demokraside sizden öncekilerden miras aldığınız bir felaketin sonuçlarını gördüğünüzde sanki buna sebep olan sizmişsiniz gibi bunun yükünü taşımanız ve bunu çözme sırası artık sizdeymiş gibi davranmanız gerekir. Bu yaşam tarzını sürdürmek imkânsızdır ancak demokratik eğitimin yıllardır çocuklarımıza öğrettiği şey budur; kendilerine onların suçu olmayan bir şeyi hatırlatırlar sürekli. Olan olmuş. Yirmi yıllık faşizm döneminde faşistlerin ne yaptığı beni ilgilendirmiyor. Toplama kamplarında altı milyon Yahudi'yi öldüren ben değildim (bu rakamların ne kadar doğru olduğu henüz belli değil), ırkçılık yasalarını da ben imzalamadım. Öyleyse neden kendimi sorumlu hissedeyim?

Sözde anma günleri ahlaki bir şantajdır: Daha doğmamış olanların bile yaşanan olaylardan dolayı kendilerini suçlu hissetmesine neden olmaktadır. Bu, demokrasiye

alternatif fikirlerin günümüzde kendilerini eşit şartlarda savunmalarını engellemenin bir yoludur. Yahudilerin dünya ekonomisini ve Batı siyasetini kontrol ettiğini söylemeyi deneyin, hemen toplama kamplarıyla aynı kefeye konulursunuz. Siyahi birini İtalyan yapmak için İtalya'da doğmuş olmanın yeterli olmadığını iddia etmeye kalkın, kendinizi hemen Hitler yanlısı olarak suçlanırken bulursunuz. Dahası, aynı stratejiyi benimseyip Gulag kamplarının ya da Foibe katliamlarının sorumluluğunu o dönemin partizanlarının torunlarına atfetmeye cüret ederseniz, hiçbirinin büyükbabalarının iğrençliklerini miras almak istemeyeceğini ve hepsinin bizimkilerden bize miras kalan sözde dehşet verici olayların bedelini ödemeye devam etmemiz konusunda ısrar edeceklerini hemen göreceksiniz. Bu, belleğin demokraside oynadığı hileli bir oyundur: Onların büyükbabalarının işlediği kabahatleri unutulacak kişisel hatalara, bizimkilerin ise yedi nesil boyunca hatırlanacak kolektif bir sorumluluğa dönüştürmek.

İşte bu yüzden belleğin yeniden yazılması, onu yeniden elde etme sürecinin son aşaması olmalıdır. Demokratik direniş söylevi tarafından çarpıtılan ya da uydurulan gerçekler, faşizmin iyi niyetliliğini, ülke tasarlama becerisini, politikalarının etkinliğini kabul eden daha doğru bir versiyona göre yeniden anlatılmalıdır. Halk konserlerinde “Bella Ciao” çalmayı bırakmanın zamanı gelmiştir, çünkü bu şarkı –vasat olması dışında– ruh hallerini

uzun bir süre bölmüştür. Faşist düşünce ve eylemin İtalyan sivil yaşamındaki değerini anlamamanın, asil babaları ve sadık oğullarına yollar, anıtlar adamanın da zamanı gelecektir ve nihayet olduğumuz şeye saygı gösterisi olarak yapılan sadece bir kol kaldırma hareketine bile ceza getiren, faşizm savunuculuğu gibi bir düşünce suçunun saçma varlığını sorgulayabileceğiz.

O zaman, zararsız nostalgikler ve kaçık inkârcılar olarak görülmeyi bırakmış olacağız. Demokratlar tarafından faşist ya da neo-faşist olarak adlandırılmak bir norm olacak. Ne var ki bu aynı zamanda bizim zaferimiz olacak: Kısa bir süre öncesine kadar ölümlerle ve geçmişle çoktan ortadan kaybolduğuna inanılan bir gerçeklikle ilişkilendirilen bir sözcüğü onların diline dolamış olacağız.

Biz ortadan kaybolmayız.

Buradayız.

Ve sonunda, coğrafyada olduğu gibi tarihte de kalınlar kazanır.

FAŞİSTMETRE

Size mantıklı gelen cümleleri işaretleyin ve hesaplayın:

1. Genel oy hakkı abartılıyor.
2. Herkese yardım etmek gibi ahlaki bir yükümlülüğümüz yok.
3. Ortalama bir seçmenin IQ'su, on iki yaşında çok da zeki olmayan bir çocuğuinkiyle aynıdır.
4. Partiler ve küçük partiler yetti artık.
5. Diploması bile olmayan biri nasıl bakan olabilir?
6. Hayat üniversitesinden mezunum.
7. İtalya'da herkes HAYIR diyebilir ve çok önemli bir çalışmayı engelleyebilir.
8. Tecavüz suçunun sığınma talebinde bulunan biri tarafından işlenmesi daha kabul edilemezdir.
9. Erkekler erkek, kızlar kız olmalı.
10. Kendi ülkem her şeyden önce gelmeli.
11. Kültür karın doyurmaz.
12. Ülkem yönetilmesi güç bir ülkedir.
13. Bir kadın ne kadar güçlü olursa olsun erkeği için her zaman kenara çekilmelidir.
14. Batı kültürünün dünyayı şekillendiren kültür olmasının bir nedeni olmalı.
15. Bu konuda gerçekten başka bir tartışmaya ihtiyacımız var mı?

16. Milletvekillerinin ödenekleri tahammül edilemez bir ayrıcalıktır.
17. Kimseyi öldürmedi, en fazla insanları sürgün edip tatile gönderdi.
18. Kışınız sıcakken ve şehir merkezindeki evinizdeyken konuşmak kolaydır.
19. Doğal aile diye bir şey var.
20. Depremzedelerimiz için bu kadar dayanışma gösterdiğimizi hatırlamıyorum.
21. Gey lobisi taleplerinde çok ileri gitmeye başladı.
22. İnsanların yorgun olduğunu anlamak gerekiyor.
23. Dini köklerimiz korunmalı.
24. Bu insanlar çalışmanın ne demek olduğunu bilmiyorlar ve bu kültürel bir şey.
25. İşlerimizi çalışıyorlar.
26. Sendikacılar satılmış uşaklardır.
27. Feminizm kadınlara erkeklerden nefret etmeyi öğretti.
28. Yapılması gereken ilk şey milletvekili sayısını azaltmaktır.
29. Bu iyilik değil iyi niyetlilik.
30. Sınırları olmayan bir ülke, ülke değildir.
31. Hepsini sınır dışı edelim.
32. Onlara kendi ülkelerinde yardım etmek daha iyi olur.
33. Medeni bir ülke daha düne kadar ağaçlarda yaşayan insanlara oy kullanma hakkı veremez.
34. Onlar mülteci değil ekonomik göçmen.

35. Eğer devlet beni korumuyorsa bunu kendim yapmak zorundayım.
36. Pozitif ayrımcılık azınlıkları rencide etmektedir.
37. Bu ters ırkçılıktır.
38. Sağ ve sol arasında artık bir fark kalmamıştır.
39. Fikrimi dile getirme hakkım var.
40. Bu insanların oy kullanmasına izin verilmemeli.
41. Gazetecilerin hepsi iktidarın hizmetkârıdır.
42. Biz mecburiyetten şiddete başvuruyoruz; onların şiddeti ise kültürlerinin bir parçası.
43. Partizanlar da sağlam pabuç değildi ya.
44. Silahlı kuvvetlerdeki gençlerimizi düşünüyorum.
45. Kolunda Rolex saatiyle bize tepeden bakan kol-tuk aktivistlerine ne demeli?
46. Ya göç etmek zorunda kalan üniversite mezunu çocuklarımız!
47. Doğum oranı sorunuyla ilgili hiçbir şey yapılmıyor.
48. Kendi ülkelerinde bunu yapmamıza izin verilmiyor.
49. Bunu şiddet yanlısı solcular başlattı.
50. Toplumsal cinsiyet ideolojisi aileleri mahvediyor.
51. Peki, parlamento ne işe yarıyor?
52. Eğlence sona erdi.
53. Yine de iyi şeyler yaptığı da doğru.
54. Geleneklerimize saygı duymuyorlar.
55. Size zorla burka giydirdiklerinde şikâyet etmeyin.
56. Tabii öyle giyinip dolaşırsanız bunu biraz siz istiyorsunuz demektir.
57. Her şeye HAYIR diyenler yetti artık.

58. Kaç kişi olduklarını bilmeli, kimliklerini tespit etmeliyiz.
59. Milletvekilleri istedikleri zaman parti değiştirmiyorlar. Onlara nasıl güvenebiliriz?
60. İlk alanlar onlar.
61. Büyük babalarımız g ettiğinde zaten onları bekleyen bir işleri vardı.
62. Bu, her an patlamaya hazır bir adalet.
63. Başkanlık sistemine ihtiyacımız var.
64. Ben olsam onları kovar, her şeyi yerle bir ederdim.
65. Madem onları bu kadar çok seviyorsunuz, neden kendiniz yardım etmiyorsunuz?

0 ile 15 arası: Umut vadeden

Eğer puanınız bu aralıktaysa faşizm seviyeniz hâlâ başlangıç aşamasındadır ve şu an sakin, donanımlı bir faşisten çok, öfkeli bir demokrata benziyorsunuz demektir.

Ne var ki bu kitap faşist olabileceğimiz inancından yola çıkılarak yazılmıştır, bu yüzden umutsuzluğa kapılmayın; yetersizliğiniz başlangıç noktanızdır. Sonuçta bütün faşistler iyi kötü demokratik bir pozisyondan yola çıkmıştır ve yolun sandığınız kadar uzun olmadığını öğrenmek sizi şaşırtacaktır. Olup biteni açıkladığını iddia eden farklı seslere olan dikkatinizi azaltıp sadece birine odaklanmak gibi temel şeylerle başlayabilirsiniz; bu yaklaşım, kafa karışıklığınızı ve endişenizi azaltıp capo'ya güvenme mantığını kolaylaştıracaktır.

Aynı zamanda sosyal, kültürel, dini ya da cinsel olsun, inançlarınıza karşı çıkan bütün farklılıkları birer tehdit olarak görmeye alışarak hoşgörüsüzlüğünüzü ve güvensizliğinizi besleyin. Yalnızca bu görüşü destekleyen gazeteleri okuyun ve yalnızca bu görüşü savunanların fikirlerini dinleyin. Farklı düşünenlerle tartışarak vakit kaybetmeyin; bunun yerine onlarla alay etmeye alışın, tartışma alanını yavaş yavaş terk edip nefret ve uyuşmazlık alanına girin. Puanınızı bir üst seviyeye çıkarmak için bu basit tutumları sergilemek yalnızca birkaç ayınızı alabilir.

16 ile 25 arası: Acemi ya da proto-faşist

Bu puanı aldıysanız faşist yöntemin ne kadar etkili olduğunun ve ideolojik önyargıları olmayan herkes tarafından nasıl tatmin edici sonuçlarla kullanılabileceğinin en azından kısmen farkındasınız demektir. Ne yazık ki hâlâ bunun diğer seçeneklerden biri olduğunu düşünüyor gibisiniz, bu da başkalarının yöntemlerindeki çoğulculuğu hoş görmeye istekli olduğunuz ve hatta onu savunmak zorunda hissedebileceğiniz anlamına geliyor. Dikkatli olun, çünkü azami çoğulculuğun varlığını, örgütlenmesini, ifade edilmesini teşvik eden bir sistem kaçınılmaz olarak demokrasiyle sonuçlanır. Önemli değil. Bu kadar düşük puanla bile hâlâ çok şey yapabilirsiniz. İfade özgürlüğü ilkesinin herhangi bir siyasi eylemde olduğu gibi faşist yöntem için de geçerli olmasını talep etmeye devam edin ve her gün bir demokrasi size sınırsız hoşgörü göstermesi

için ikna edin. Bu şekilde, Popper'ın açık toplum hakkında kuramlaştırdığı şeyin tam olarak gerçekleşmesine katkıda bulunacaksınız: "Sınırsız hoşgörü, hoşgörünün ortadan kalkmasına yol açar. Eğer hoşgörüsüz olanlara bile sınırsız hoşgörü gösterip hoşgörüsüzlerin saldırılarına karşı hoşgörülü bir toplumu savunmaya hazır olmazsak o zaman hoşgörülü olanlar yok olacak, hoşgörü de onlarla birlikte yok olacaktır." Bu senaryonun nihayet gerçekleşmesi için faşizmi tek yöntem olarak kabul edecek kadar faşist olmayan ancak ona karşı örgütlenecek kadar da demokrat olmayan onlarca insana ihtiyaç vardır. Yani sizin gibilere.

26 ile 35 arası: Daba çömez olan ya da

"Faşist değilim ama..." diyen kişi

Faşizmi tam anlamıyla benimsemekten hâlâ uzaksınız ama doğru yoldasınız. Çünkü demokratların dokunulmaz Moloch'u olan anayasanın temellerini sorgulamaya başladınız bile. Nitekim dogmalarından ilki, her şey için bir oylama yapılması ancak antifaşizm ve ırkçılık karşıtlığı gibi inanca, siyasi görüşe, cinsiyete, ekonomik ya da fiziksel duruma dayalı ayrımcılığı kabul etmeyen sözde değerlere yapılmaması gerektiğidir. Neyse ki İtalyan anayasasının "dünyanın en güzel anayasası" olduğuna ikna olmuş gibi görünmüyorsunuz. Hatta özellikle güçler arasındaki dengeyi ve halkın katılımını düzenleyen bölümlerinin eskidiğini düşünüyorsunuz. Bu inançla faşist farkındalığınızı artırmaya başlayabilir, çevrenizdekilerin de artırmasını sağlayabilirsiniz. Puanınızı

yükseltmenin iyi bir yolu siyasi ve ekonomik alanlarda muhalefeti güçsüzleştirmeye odaklanmanızdır.

Siyasi açıdan bireysel vatandaşları ilgilendiren doğrudan demokrasinin artırılmasını talep etmeli ama aynı zamanda kolektif temsilin azaltılmasını da istemelisiniz. Bu şekilde herkese katılım fırsatı verirken siyasi muhalefetin örgütlenmesini sağlayan partiler, komiteler, dernekler ve diğer çıkar merkezlerinin oluşma olasılığını azaltmış olursunuz. Ekonomik açıdan toplu sözleşmelerin kaldırılmasını desteklemeli ve bunun yerine bireysel, liyakate dayalı sözleşmeleri artırmalısınız. Böylece sendikaları ve şirketleri işe yaramaz hale getirmelisiniz. Faşizm tam olarak yerleştiğinde yenileri oluşacaktır ancak bu yeniler çözülmesi gereken sorunları ele almak için değil kişisel çıkarların peşinde koşmak için oluşacaklardır. O zamana kadar herkes kendisini kişisel mücadele ve ihtiyaçlarla sınırlandıracak, güçlü bir lidere güvenme konusunda daha güçlü bir istek duyacak ve zor durumları, yeni kurallara yer açmak için demokratik sınırların aşılabileceği acil durumlar olarak daha iyi algılayacaktır.

36 ile 50 arası: Bilinçli militan

Toplam puanınız yüksek, çünkü bilinçli olarak faşist bir görüş sahibi olma konusunda çok ileri bir aşamadasınız ve zaten gerçekliği onun araçlarıyla görüyorsunuz. Yöntemin ve gelişmelerinin doğal bir savunucusunuz ve ilan edilmiş düşmanlarına karşı açıkça hareket ediyorsunuz. Herkesin gözü önünde onların kim olduğunu

saptamak, kınamak ve yok etmek için her türlü kamu-
sal alana müdahale ediyor ve kendimizi kimlere karşı
savunmamız gerektiğini açıkça ortaya koyan içerikler
paylaşıyorsunuz. Sizi yalanlamaya çalışan herkese karşı
arabulucu olmadan duruyorsunuz ve fikir çatışmasını
kişisel bir saldırıya dönüştürmek stratejinizin bir parçası
olsa da artık tek militanlık aracınız kelimeler değil. Ge-
rekirse, sesinizi yükselttiğiniz gibi elinizi de kaldırabilir
ve her seferinde meşru müdafaayı, olumsuz koşulları ve
bunu kendilerinin istediğini öne sürerek, gerektiğinde
harekete geçebilirsiniz.

Bu farkındalık seviyesine ulaşmış biri olarak, bu şe-
kilde hareket ettiğinizde demokraside yapılabilenler ile
yapılması gerekenler arasındaki uçurumun genişlediğini
zaten deneyimlemiş olmalısınız. Durmayın: Her ileri
gittiğinizde aradaki farkı daha da açmış olursunuz. Bu-
nun bedelini o anda bizzat ödeyebilirsiniz ama sizden
sonra onlarca, yüzlerce, yüz binlerce kişi de sınırı aş-
acaktır. Geri adım atmayın, arkanızda koca bir halk var.

51 ile 65 arası: Vatansever

Bu puanı aldıysanız, bu kitabın size öğretecek pek bir
şeyi yoktur demektir. Her türlü demokratik yüküm-
lülükten vazgeçtiniz, zaten ikna olmuş bir faşistsiniz
ve muhtemelen sizden daha acemi ve daha az motive
olmuş, kendi oluşum süreçlerinde ilham ve örnek al-
mak için size bakan başkaları için referans da oluyor-
sunuz. Büyük bir sorumluluğunuz var ve onları yüzüstü

birakamazsınız. Faşist halkın düşmanlarına saldırmanın, eksikliklerine ışık tutmanın salt gereksiniminin ötesine geçtiniz. Bu puan aralığındaysanız, sebebini bilmese de –ama kadın bunu hak ediyordur– karısını döven Çinli adamın prensibiyle gerekirse aynı başka gereksinimler de icat edebileceğinizi muhtemelen anlamışsınızdır.

Ama aynı zamanda yapıcı ve güven veren biri olun. Ülkemize ve kültürümüze olan aidiyet duygunuzu koruyun; geleneksel aileyi, kadın sezgisini ve doğal çift modelini desteklediğinizi gösterin. Eğer dini kurumlar sizi alkışlarsa kendinizi dindar ve köklerinize sadık gösterin; ama eğer size karşı çıkarlarsa, onlara bütün düşmanlarınıza davrandığınız gibi davranın, çıkarlarına saldırın ve zayıf yönlerini ortaya çıkarın. Yoksullarla konuşun ama zenginlerle ilgilenin, çünkü bir ülkenin zenginliğini ekonomik güç ayakta tutar ve zenginler sizi bir dost ve koruyucu olarak görmelidir. Ümitsizlere onları koruyabileceğiniz umudunu, sizi destekleyenlere onlara yol göstereceğiniz fikrini, muhaliflere ise onları her şekilde ezeceğiniz inancını aşıl原因.

Tavrınızda açık ve net olun: Bunu demokraside yaptığınız sürece bütün enerjilerini ülke yerine size karşı harcamaya zorlayacaksınız. Birleşseler bile bunu sizin düşmanınız olarak yapacaklar ve böylece size karşı çıktıklarını zannederek sizi onaylamış olacaklar. En önemlisi bu öğretileri aktarmayı unutmayın. Yeni nesillerde bilinç oluşturun ki faşizm bir daha asla demokratik tehlike ve onun sonuçlarıyla karşı karşıya kalmak zorunda olmasın.

Yanlış anlaşılma yı önlemek için

Biliyorum, şimdi kitabın bu son bölümünde bütün bunların bir provokasyon olduğunu, bakış açımızı değiştirmeye çalışan eğlenceli bir oyun olduğunu ama artık oyunun sona erdiğini ve her şeyin yerli yerine oturduğunu, faşistlerin orada, bizimse burada demokrasinin yanında olduğumuzu söylememi istiyorsunuz. Ama hayır. Yazdıklarımı, hepsi olmasa da, her zaman olmasa da, yaşamımın bir ânında –daha sert, daha yüzeysel, daha öfkeli, daha cahil anlarımda– bir anlığına da olsa düşündüm, herkesin de düşündüğüne inanıyorum. Geçmişin ya da günümüzün, İtalyan ya da Amerikalı, yerel ya da evrensel faşistlerine karşı bir kitap yazmak gibi bir niyetim olmadı. Günümüzün faşistlerinin kim olduğu, açıklamaya gerek olmayan bir konudur. Duvar inşa edenler, yalnızca kendileri gibi olanlarla dayanışma içinde olanlar, her iki tarafı da kontrol etmek için insanları birbirine düşürenler, sivil hak ve özgürlükleri kısıtlayanlar, hukuk silahını ve sorumluluk bahanesini kullanarak göç hakkını reddedenler, bunlar günümüzün faşistleridir. Sorun, faşizmin bir yöntem olarak meşrulaştırılmasında kimin kısmen yer almadığını, yani antifaşist olduğuna inananların içinde ne kadar faşizm olduğunu saptamaktır. şöyle demek risklidir: Eğer her şey faşizmse, hiçbir şey faşizm değildir. Durum böyle değil. Her şey faşizm değildir ama faşizmin, sürekli tetikte olmazsak her şeyi kirletme gibi olağanüstü bir yeteneği vardır.

Demokrasi zorludur, kusurları vardır ve istikrarsızdır. Birbirinden pek de farkı olmayan siyasi partilerin sonu gelmez, aşırı karmaşık ve masraflı karar alma süreçlerine dahil olmasını gerektirir. Bunca insanı siyasetin içine çekmeye çalışmak da sanki sadece kafa karışıklığına ve anlaşmazlığa yol açıyor. O zaman neden bu kadar uğraşalım ki? Faşizm, devletin daha etkili ve verimli yönetilmesini sağlamaz mı?

Michela Murgia, bu kısa ve ironik kitabında, giderek daha fazla seçmeni sağ popülizme yönelten mantığı mercek altına alıyor. Okuyucunun kendi otoriter eğilimlerini ölçebileceği bir 'faşistmetre' ile son bulan *Nasıl Faşist Olunur*, şaşırtıcı derecede dobra ve polemikçi üslubuyla bizi hem yönetimlerimizdeki, hem toplumumuzdaki hem de kendi zihnimizdeki faşistle yüzleşmeye çağırır, kışkırtıcı bir eser.

X @holdenkitap

ISBN 978-625-5539-03-8

9 786255 539038